

צ'קלון

צבא הגנה לישראל
הוצאת «מערכות»

צק לון

לקט תרגומים

תוכן הענינים

- „ביצי אוו“
הקול-לויט' פ. ג. מ. מור 3
- מבצע „החדרת-הכדור“ כבש את
„רכס שכרון-הלב“
הקול-לויט' ו. אי. קראבן 16
- „יותר מדי דשדוש רגליים על
כיכר תרגול-הסדר“
הגני-לויט' סאָר בריאן הורוקס 28
- מדף הספרים 33

מופיע בהשתתפות אה"ד

צבא הגנה לישראל
הוצאת „מערכות“

חשון תשמ"ז - נובמבר 1955

מס' 32 (כרך ג')

מעטה, בכל חנויות שק"ם

תמונת השער

חוסמי-עורקים חדש

טיפוס חדש של חוסמי-עורקים, העוצר מידית ואבר טומטית את זרימת הדם, ומקיים לחץ מווסת, הוצא לשוק בארה"ב. החוסם, אשר ניתן להלבישו בנקל על האבר הפצוע, מנפח את ה„שרוול“ ומפעיל לחץ אחיד, כדי לעצור את זרימת הדם. הודות לו אין צורך לחפש אחר נקודות-לחץ באבר, ומופחת עד למינימום הנזק הנגרם לרקמת-התא. משקלו כ-425 גרם.

קליפת הדיביזיה - מה תוכה בלחמת התור האטומי

"ביצי אוז"

הקול-לויט פ. נ. מ. מור

"הדבר אותו רוצה אני לדעת", אמר אחד המשקיפים שלידי, "הוא - מה מתרחש בתוך "ביצת האוז"?"

נכחנו בתרגיל רב-עצמה של צבא-היבשה, שעסק בשימושה הטקטי של פצצת האטום. קורפוס בן שתי דיביזיות רגלים, שתי דיביזיות שריון, וגייסות מסופחים, החזיק בקרונה בצפון-מערב אירופה. תבנית שטח התמרון נראתה כחלום-בלהות סוריאליסטי, כשדיביזיות רגלים ושריון ערוכות בו ב"ביצי אוז" בעלות גדלים שונים. מדיביזיות הרגלים נדרש אותה עת להחזיק בכברות חזית המשתרעות עד כדי 30 ק"מ.

השיחה שניהלנו חברי ואני עם משקיפים אחרים, ליד ספלי הקפה שלנו, אחר סעודת הצהרים, עזרה לנו במידת מה להבהיר דברים, אולם השוני הרב בדעות הנוכחים אילצני למין ולהסדיר את מחשבותי שלי עצמי. מאמר זה, העוסק בהשפעת כלי-נשק אטומיים על דיביזיות הרגלים בהגנה, הוא התוצאה מכך. יתכן שאין הנאמר בו נכון. בעצם, ודאי שיהיה צורך בתיקונים ניכרים בנאמר. אולם על מנת לתקן, מן ההכרח שיהא לפנינו תחילה דבר-מה לתקנו, ומאמר זה עשוי לספק נקודת מוצא רבת-תועלת.

נעיין בפעולתו של קליע אטומי בן 20 קילוטון: שכוון לנפץ-אוויר, ברדיוס 3 ק"מ: מהנקודה שבפני-הקרע, אשר מתחת למרכז-התפוצצות, (1) "ביצי אוז" - כאן - לשון הלצה לגבי הסימון במפות-מצב של אזורים התפוסים בידי גופי-גייסות מסוימים, ואשר צורתם לרוב מרמזת, פחות או יותר, על "ביצה". - המער.

(2) קילוטון - יחידת חישובי-מידה לעצמת התפוצצויות של מטענים אטומיים, שביסודה, "שזה הערך" שלה: 1000 טון חנ"ם. דהיינו - צירוף המילה היונית ל"אלף", ויחידת המשקל טון: - קילוטון. - המער.

(3) במקור - 3000 ירדים (ירד - 0.914 מ'). מכאן ולהלן, פרט למרחקים גדולים מאוד, ינתן ציון "מטרים" במקום ירדים - ועל הקורא לזכור את ההפרש, אשר לרוב אין לו חשיבות מכרעת. - המער.

מחברים ומקורות

הערות והארות לקורא

"ביצי אוז", מאת הקול-לויט פ. נ. מ. מור
הכותרת המשונה אינה אלא לשון-בדיחה בריטית לצורת סימונם על מפה טקטית של מתחמי יחידות ועוצבות.

בעל המאמר מנסה להסתכל לתוכה של "ביצת-אוז" דיביזיונית כזאת, במלחמה שבה יופעלו כלי-נשק אטומיים. הוא נכנס, איפוא, לתוך-תוכה של "ביצה" זאת, ובעזרת שכל ישר וחשובים מסוג "שניים ועוד שניים הם ארבעה" מצליח הוא לפזר במידת-מה את הערפלי-שבמחשבה על המבנה הפנימי של המערכים הצפויים לדיביזיה בתור האטום.

הקורא שעיין בסקירה "מבנה דיביזיות הרגלים - מהו?" ("צקלון" מס' 31) לא יוכל להמנע, בודאי, מנסיון הן "להלביש" מערכים אלה על הדיביזיה המתוארת שם, והן להשוות את הזכור לו מן הסקירה ההיא עם הדיביזיה הבריטית המובהקת, בה עוסק המחבר ב"ביצי-אוז". וכאן המקום לציין, כי מבנה חדש זה לדיביזיה נחשב עתה להולם יותר את צרכי המלחמה בכלל, ולאן דוקא את צרכי הלחימה האטומית בלבד.

ולחשובים במושגים של "נשק מקובל" בלבד יזכיר מאמר זה, כי חיים אנו בעידן רב תמורות.

המאמר לקוח מתוך "רבעון הצבא" הבריטי ("Army Quarterly")

מבצע, "החדרת-הכדור" כבש את "רכס שברון-הלב", מאת הקול-לויט יוריגל אי. קראבן

דומה היה כי עקרונות המלחמה "שיתוף-פעולה", "הפתעה" ו"ריכוז-הכוח" אין תוקפם יפה באותם ציבורי הגבעות הקוריאניות, שזכו לכינוי המעודד "רכס שברון-לב". אולם הגנרל יאנג סבר אחרת: חיל-הנדסה, חיל-שריון, חיל-תותחנים, חיל-אוויר ומלכת שדה הקרב - חיל-הרגלים - שותפו בהתקפת הדיביזיה שלו - שיתוף מהודק, מפתיע ומרוכז, לפי תכנית אשר גם הקוראים שאינם בקיאים בטכסיסי הכדורגל האמריקני ("רוגבי") - מהם נשאבו שם המבצע ואף תפיסת-היסוד שבו - יתמצאו בה.

המחבר פיקד במבצע זה על גדוד, ודבריו הם עדות-ראיה. הפרשה לקוחה מתוך "ירחון כוחות הקרב" של צבא ארה"ב ("The Army Combat Forces Journal").

יותר מדי דשרוש רגלים על כיכר תרגול-הסדר, מאת הגנרל-לויט סאר בריאן הורוקס

המחבר, הגנרל-לויט סאר בריאן הורוקס, אינו פנים חדשות לא לקוראי "מערכות", אשר קראו בפרשת הקרב המאלפת שלו "מערכת עאלם אלה-לפה"

(המשך בעמ' 15)

הפכו כמעט כל הגייסות הנמצאים בשטח פתוח ל"אבידות מידיות", וברדיוס של 800 מ' תהיה להתפוצצות אותה השפעה גם על גייסות הנמצאים מאחורי שריון או תחת מחפיה ראש שעוביו עד 45 ס"מ. כמו כן, בהתחשבנו באי-דיוקים אפשריים של ההנחתה האוירית, אין ביכולתנו להטיל פצצה אטומית במרחק הפחות מ-3 ק"מ מההפצרות של גיסותינו אנו, או הפחות מ-5 ק"מ, אם הם נמצאים בשטח פתוח. יתכן שיופעלו פצצות אטום גדולות וטובות יותר, אולם רדיוסים אלה עומדים ביחס ישר בערך לשורש המעוקב של עצמת הפצצה. לדוגמה, כדי להכפיל את רדיו ההשמדה, נזדקק לפצצה שעצמתה רבה פי שמונה. הגדלת עצמת הפצצה פירושה הגדלה קטנה, יחסית, ברדיוס ההשמדה.

אפילו כך, מידת העליה היחסית בעצמת ההרס שבין הקליע האטומי בן 20 הקילוטון לבין פגז חנ"ם, שוה לפחות לזו שבין פגז חנ"ם לכדור תותח נוסחי-ים עברו. שום איש השפוי בדעתו לא יציג צבא המצויד בתותחים נטעני-לוע כנגד צבא המצויד בארטילריה חדישה, ויצפה כי הראשון ינצח. על כן נניח כי לשני הצדדים הלוחמים יהיו קליעים אטומיים בעצמה של 20 קילוטון, העשויים להיות מונחתים על ידי מפציצים קלים, מפציצי-קרב, או תותח בן 280 מ"מ.

כלי הנשק המצויים-בעין

כל שיקול בדבר השימוש בכלי-נשק אטומיים משתבש תמיד בשל אי-ידיעה באשר לקנה-המידה הקרוב-לודאי בו ישתמשו בהם. לצורך מאמר זה- ננקוט באומדן, בקיום "גסים" מאד, המתבסס על המחיר היחסי — שהוא, אפילו בזמן המלחמה, עודנו קנה-מידה הולם למדי להערכת מאמץ תעשיתי. במספרים מעוגלים מאד, פגז חנ"ם בן 25 הליטראות לבדו עולה כיום 14 דולרים, וקרוב לודאי שמחיר הפצצה בת 20 הקילוטון לא יהיה פחות מ-1.4 מיליון דולר. ושוב, במספרים עגולים, 200,000 פגזים בני 25 ליטראות נורו באל-עלמין כדי לסייע לפריצה-פנימה התחלית ברוחב של 13 ק"מ בקירוב, בחזית-של-ארמיה בת 65 ק"מ, בקירוב — דבר שלפי המחירים של היום היה עולה כ-8.4 מיליון דולר. אם היינו מסוגלים לעשות זאת לאחר 3 שנות מלחמה, מתקבלת על הדעת ההנחה, כי אויב באירופה המערבית עלול, בתחילת מלחמה, להיות מוכן להוציא ששה קליעים אטומיים, במחיר של 1.4 מיליון דולר כל אחד, כדי להבטיח פריצה-פנימה בקנה-מידה דומה — נניח בחזית קורפוס — ושיהיו לו ששה קליעים אטומיים נוספים בעתודה. קיימים אמנם עשרות שיקולי-משנה של "אם", ו"אולם", אך במידה מסוימת הם מאזנים-ומבטלים זה את זה הדדית, וההערכה דגן נראית, איפוא, כמתקבלת על הדעת.

כיום משתמשת דיביזיה, בכל יום של פעולה מבצעית, ב-400 טון של אספקה. בקיום כלליים ביותר, הרי כ-260 טון מכמות זו הם דלק או תחמושת. 140 טון — אספקה, דואר ואביזרי הנדסה וחימוש. הדלק דרוש כדי להניע את הדיביזיה, ומשקל התחמושת משמש אמת-מידה לעצמת המחץ שלה. אין אפשרויות רבות לצמצום במשקל-המטען הנדרש לדיביזיה של היום. ניתן לצמצמו עד 300 טון ליום, על ידי קבלת אורח חיים מסתפק-במועט-ביותר, ועל ידי נמצום בר-ממש ברכב.

כיצד להביא מטען בעל משקל זה אל תוך זירת המבצעים, שעה שנמלי הכניסה שלנו לתוכה הם כה פגיעים — בעיה זו נמצאת מעבר לתחום מאמר זה. ואולם, אם דרושים בשביל דיביזיה במבצעים פעילים 300 טון אספקה ליום, קרוב לודאי כי תמצא דרך לספקם. עם זאת, קימוצים מן ההכרח שיעשו, והפחתת רכב-התובלה של הדיביזיה — על החסכון הנובע בדלק, בשמן ובשמני-סיכה, בסדנאות, בנהגים הדרושים — דומה כי היא השדה הטוב ביותר לקימוצים, אם לא היחיד האפשרי.

כאשר נגיע לדיון בענין הדיביזיה במצב הגנה, ניוכח כי הפחתה ברכב תובלה בשטח הדיביזיה היא הכרח טקטי, נוסף לכך שהיא רצויה מבחינה מנהלתית. נוכח איום אטומי, פשוט אין בשטח הדיביזיה מקום להמון כלי-הרכב בטוילי-השריון, הנושאים כיום את חילות-הסיוע והשירותים.

ההשפעה על מערכה-אוירית

מכל המטרות החיוניות והפגיעות המשתרעות לעיני "הצוות לבחירת מטרות-אטומיות" של האויב, נראה חיל-האויר-הטקטי שלנו, כשהוא חונה בשדות התעופה שלו, כמטרה החשובה והפגיעה ביותר. מן ההכרח שתהא למטוסי חיל-האויר הטקטי, הלוחמים באויר, רמת-ביצוע גבוהה, ופירוש הדבר הוא מסלולים מוצקים. אף כי למוח הנתון בנסיגה יש היתרון שהוא יכול להיסוג לעבר מערכת שדות-תעופה מוכנים, הרי המשאבים, הדרושים לבניית מספר גדול של שדות-תעופה כאלה, פשוט אינם קיימים. יתר-על-כן, קשה אם לא בלתי-אפשרי, להסוותם.

בשלב הפתיחה של כל מסע-מלחמה יבשתי תתנהל, איפוא, מערכה נואשת בין כוחות-האויר הטקטיים היריבים להשגת עדיפות אוירית מקומית. שיעורי האבידות ההדדיות בלחימה בין מטוסי-קרב סילוניים הם נמוכים, ועל כן עשויים שני הצדדים הלוחמים לרכז את עיקר הכובד של המאמץ האוירי שלהם

נגד שדות-תעופה של האויב. הצד שיפסיד יאלץ להסיג-אחורה את שדות- התעופה שלו למרחק כזה, שיהא מחוץ לטוח מפציצי-הקרוב של האויב ולהניח למרכזי-השיקוף, התצפית, והאזהרה שלו זמן שיספיק בשביל סידור וכיוון המטוסים ל"מפגשי-ריטה" עם מפציצי-קלים או מפציצים-בינוניים של האויב. העדיפות האוירית, משהושגה, אינה מטרה בפני עצמה. תכליתה היא לאפשר לצד הזוכה בה להשתמש שימוש מלא בקליעים אטומיים המונחתים מהאוויר נגד כוחות-הקרקע היריבים.

דומה כי כמעט ודאי הדבר שבתחילת מלחמה ימצא חיל-האוויר שלנו בהגנה, אף כי הגנה זו תחייב לתקוף את שדות-התעופה של האויב שלא באמצעות פצצות אטום. על כן, הדבר הטוב ביותר שעשויים אנו לצפות לו מכוחות האוויר שלנו בשבועות המלחמה הראשונים, הם סיורי אויר ותנחתת פצצות אטומיות על האויב בלילה או במזג אויר גרוע, וזאת — כאשר המצב על הקרקע יהפוך כה חמור, עד אשר תתגלה הסכנה של נסיגה נוספת. והרי יש לזכור כי נסיגה כזאת, אם תעשה גוכח כוח-אוויר אויב עדיף, תצריך שוב את הסגת-האחורה של שדות-התעופה של, "כוח האוויר הטקטי" שלנו.

השפעה במגמה לפיזור

בעיתו הגדולה של המתגונן היא כיצד לערוך את כוחותיו בשטח כך, שלא יסופקו לאויב מטרות אטומיות אפשריות, אולם באותו זמן עצמו להבטיח כי האויב יתרכו, ובאופן כזה יספק לו מטרות אטומיות בדמות רגלים או תותחים בשטח פתוח, או ריכוזים פגיעים של שריון.

האומדנים השונים הקיימים כיום בדבר רוחב החזית, אשר ניתן יהיה להטיל על דיביזיות-רגלים להחזיק בה נגד האויב, נדים בין 8 ק"מ ל-14 ק"מ במישורי גרמניה או צרפת הצפונית. יש ענין בעובדה כי החזית שבה החזיקה למעשה דיביזיה הקהיליה הבריטית בקוריאה היתה בת 13 ק"מ בקירוב. גודל-חזית זה אינו נוטה כנראה כלל לפחות, ואנו, שכוח האדם שלנו מוגבל, עלולים תמיד ל"התמתח" אפילו עוד יותר, בפרט בתחילתה של מלחמה.

ההשפעה העיקרית של הופעת גנדה-חנם והמקלע היתה בכך שאילצה את כל הצבאות ללחום בחזיתות רחבות יותר. ודאי שהשפעת כלי-הנשק האטומיים תהיה זהה. הן התוקף והן המתגונן לא יוכלו להרשות לעצמם לרכז כוחות באופן שחלק גדול מהם יוכל להמחות מעל פני האדמה על ידי קליע יחיד. מה פירוש "חלק גדול מהם"? הסיכון שיסתכנו בו יהיה תלוי, כמובן,

(5) הדיביזיה שהיתה מורכבת יחידות בריטיות, אבסטרליות, קנדיות, ניוזילנדיות ועוד. — המער.

אך ורק במטרה. בהגנה נגד אויב בעל 12 קליעים אטומיים, הרי השמדתה או הוצאתה-מכלל-פעולה של יחידה גדולה, נאמר גדוד רגלים או רגימנט ארטילריה, קרוב לודאי שתהא המכסימום המוחלט אשר מפקדו של קורפוס יוכל להעלות על דעתו, כי עלול הוא להפסידו על ידי קליע אויב אחד. מכאן באים אנו למספרים שצינו, 3 ק"מ ו-800 מ'. מיד מגלים אנו הבדל גדול בין מידת הפיזור הנדרשת מגדוד-אויב מחופר לזו הדרושה לגדוד שנתפרש להסתערות, אך הנמצא, מתוך שיקולי בטחון, במרחק מספיק מגייסותינו אנו, כדי שנוכל לראותו כמטרה מתאימה. כנגד זה, הגדוד המחופר הוא, משאוכן מקומו, מטרה סטטית, אולם גדוד מסתער חייב להתרכז באזור הסכנה רק לזמן מוגבל, ועל כן, לגבי כלי- נשק אטומיים, אינו אלא מטרה חולפת-חיש.

גדוד הרגלים

על הגדוד המחופר יהיה להחזיק בשטח של לפחות 3—3.5 קמ"ר, כשכל אחת מהצלעות אינה פחותה מקילומטר וחצי. כל ריכוז דחוס מזה מהוה מטרה אטומית. בתוך השטח הזה יחזיקו הפלוגות בקרקע חיונית, ונוכל — ונהיה חייבים — להרשות לעצמנו מידה ניכרת של ריכוז בתוך הפלוגות עצמן, כדי שמחלקות הפלוגה תסייענה זו לזו הדדית ביום ובלילה. בהניחנו כי הגדוד יהיה פרוס במבנה של "שתים קדימה", יהיה על המחלקות לסייע זו לזו הדדית ביום, במידה מסוימת. כאן באים אנו לשינוי הראשון שיחול בארגון — הצורך בכלי-נשק אבטומטי לאש-ישירה, שיעמוד לרשות הפלוגות הרובאיות, בעל טוח תכליתי של ק"מ, בקירוב. המקלעים-הקלים מטיפוס "ברן" ו"FN 2" אינם מדויקים כל צרכם, והמקלע-הבינוני מטיפוס "ויקס" הוא כבד מדי. אף אילו היו משתמשים במקלע זה רק בהגנה, ומוסרים אותו, בעת החלפת היחידות, כציוד הרתוק לחפרות לידי היחידה המחליפה — דומה כי אין די בששה מקלעים כאלה בפלוגה המסייעת הגדודית. בלילה לא ניתן למנוע נסיונות לחידרה בין מתחמים-מוגנים פלוגתיים מבלי להוציא כמויות ענקיות של תחמושת, הנורית בקוים קבועים. יכולתו של האויב לבצע חידרה בלילה, הגם שהיא מדאיגה, אינה הרת-שואה, בתנאי שעם עלות השחר יתיר למערכנו עומק מספיק, יש לשער שהאויב ימצא אז במצב בו היינו רוצים לראותו. אמנם, לרוע המזל, אין תואים טקטיים ערוכים בשטח לנוחיותנו, ברנחים מדחים של 2 ק"מ האחד מהשני, ויתכן בהחלט שתהיה קרקע חשובה בין הפלוגות הקדומניות לפלוגות העתודה. אולם, האויב לא יהיה עדיין מחופר בקרקע זו, וימצא ודאי במצב שאינו נוח כדי לפגוש התקפת-נגד. התקפת-נגד של אחת מפלוגות העתודה, במטרה לחזור וללכוד עמדה של פלוגה קדומנית או לגרש את האויב מתואים טקטיים הנמצאים בין עמדות הפלוגות, עשויה לגרום לפרצה רצינית בתכנית האש. דומה, איפוא,

כי אין סיכוי רב שהגדוד שלנו יוכל להוסיף ולהתקיים תוך שימוש בכוחו הוא בלבד. נמצא, שמהו מ. ביצת האוו" שלנו מתבהר והולך לנגד עינינו. רואים אנו, כי לרוחים הננו זקוקים יותר בין בריגדות מאשר בין גדודים.

בריגדת הרגלים

ועתה, מהם צרכי האזורים שיוגנו על ידי בריגדה? מן ההכרח שיהיה להם עומק כדי "לספוג" ו"לקלוט" את התקפת האויב. הם חייבים להכיל כוח להתקפת נגד, שיהיה מסוגל לכבוש מחדש מתחם מוגן פלוגתי אחד או יותר, משיתחיל שלב הלחימה במהדוק ולא תהיה עוד סכנה כי צד זה או אחר ישתמש בכלי נשק אטומיים. כן מן ההכרח שתהיה לבריגדות יכולת של ממש לקיים הגנה היקפית; דהיינו: הכרחי שהן יהיו חזית נוכח האויב גם באגפים וגם בעורף, אף כי חזיתות אלה עשויות להיות פחות חזקות מן החזית שנגד קר הגישה הצפוי יותר.

אי אפשר לענות על צרכים אלה באמצעות בריגדה בת 3 גדודים. וביתר פירוט, יהיה צורך לותר או על העומק, או על הכוח להתקפת נגד. נוכח החשיבות הגדולה והולכת של קיום הגנה היקפית — עקב הפערים בין האזורים מוגני הבריגדה — ודאי שגדוד רביעי יהיה חיוני בבריגדה עצמה.

אם נארנן את אזורינו המוגנים על בסיס הבריגדה, יהיה צורך כי פלוגות האגף של גדודי רגלים סמוכים יסיעו אלה את אלה הדדית? דבר זה תלוי לחלוטין בפני הקרקע ובכמות האש המסייעת שמפקד גדוד כלשהו יכול להפיק מהבריגדה שלו, כדי לעזור לפלוגה קדומנית הנתונה בצרה. משפרץ האויב אל תוך עמדותינו, על ידי שהתגבר על פלוגה קדומנית, לא נוכל להשתמש בכלי נשק אטומיים כדי לסייע להתקפת נגד מחושבת וערוכה. גיטותינו שלנו יהיו קרובים מדי. אם רצוננו שאזור הבריגדה כולו לא יהיה "צפוף" מדי, נראה כי יש לבחור בדרך של פשרה. פלוגות של גדודים סמוכים עשויות לסייע זו לזו הדדית באש נשק נגד-טנקי, אולם לא באש נשק קל, כשהמדובר, נאמר, בקוים "גסים" מאוד, במרחק של 2000 מ' בשטח פתוח. הדבר מצריך נשק רגלים נגד-טנקי, שיהיה בעל טווח תכליתי ארוך יותר, אך ללא הגדלה במשקלו או בגודלו — או שימוש נרחב יותר בטנקים בעל-יחתי-כבד, בפלוגות הקדומניות.

הבה ונראה עד היכן הגענו בבירורנו. מבנה ההגנה שלנו הוא — בריגדה בת 4 גדודים המחזיקה בקרקע חיונית בסדרה של מתחמים מוגנים המסייעים זה את זה הדדית, ערוכים לעומק, ובעל-יחתי-ראש של 45 ס"מ. אם נניח שכל אחד משני הגדודים הקדומניים ערוך בשתי פלוגות קדימה, נקבל אזי באזור מוגן ע"י הבריגדה, חזית של 6 ק"מ לפחות, ועומק של בין 3 ק"מ ל-4

ק"מ. כדי להמסלול שטוף הגנה זו דרושה הנחתה מדויקת של לפחות 6 קליעים אטומיים, המכוונים לנפצי-איר, בני 20 קילוטון, שאחריה יבוא, תוך שעה, לא פחות מאשר רגימנט רגלים אויב, בן שלושה גדודים, במסיעי-גייסות משוריינים (מג"ם), בסיוע של טנקים. לאחר שיפרוץ האויב אל תוך המערך, יוגבל שימוש בכלי-נשק אטומיים לסיוע חיל-הרגלים שלו, וכל אחד מהמתחמים המוגנים הפלוגתיים שלנו, שישדרו, יהיה אגוז קשה לפיצוץ. עתה, דומה כי הצלחנו לאלץ את האויב להתרכז. הבעיה עתה היא כיצד להבחין בריכוז זה בעוד מועד.

ניתן לטעון כי כדי שהבריגדות תהיינה מסוגלות להגנה היקפית. אין ארבעה גדודים מספיקים, וכי יש צורך בארבעה גדודים בעמדות איתנות, ובגדוד חמישי ככוח להתקפת נגד. דבר זה תלוי בפני הקרקע. יתכן מאוד כי חמישה גדודים הם למעלה מיכולת פיקודו של איש אחד. אם תהיה לנו הגנה המבוססת על קו היקף סגור, תסייענה פלוגות העתודה אחת לרעותה סיוע הדוק יותר, וההגנה תהפוך לקשוחה יותר ככל שיתקדם האויב ויחדור אל תוך המערך. נסה זאת בעצמך באמצעות מספר מטבעות של פאני (המטבע האנגלית פאני גדולה במקצת ממטבע נחושת בת 10 פרוטות) על מפה 60.000 : 1. לפאני יש רדיוס של 1000 מ' בערך, לפי קנה-מידה זה. במקרה כזה (של הגנה המבוססת על קו היקף סגור), יכולה הבריגדה או להציב את כל ארבעת הגדודים שלה על קו ההיקף, ולהפחית את הגוף שנועד להתקפת נגד עד לשתי פלוגות או יותר, או לערוך אחד מגדודיה, או יותר, בשלוש פלוגות קדימה. הפתרון תלוי לחלוטין בפני-הקרקע.

הסיוע הארטילרי

אש סיוע בשביל אזורים מוגני-בריגדה כאלה תלבש שתי צורות. אין אנו יכולים להשתמש בנשק אטומי במרחק הפחות מ-3 ק"מ מגייסותינו אנו, אפילו שעה שהם מחופרים. זקוקים אנו, איפוא, לכלי-נשק אשר יגשר על הפער שבין כלי-הנשק ישירי-האש של איש הרגלים, לבין הנשק האטומי. דומה כי התשובה הטובה ביותר לכך היא — המרגמה הכבדה. המרגמה בת 4.2 אינשט, בת הטוח המכסימלי של 4100 מ', תתאים לכך, אם נוכל להגדיל את טוחה ב-2000 מ', ולשפר את מידת דיוקה. למרגמה יש גם יתרון גדול — ניתן להצניחה בקל ממטוס, ואפשר לירות בה משוחה בעלת מחפה-ראש חלקי, כפי שראינו אצל הסינים.

התותח בן 25 הליטראות הגרור — חשוב כמת. הוא פגיע מדי בשטח פתוח. בשוחות-תותח מכוסות, צידוד האש האפשרי שלו יהיה מוגבל מדי. טוחו ארוך יותר מהנדרש לסיוע הפנימי המהודק-שולב של גדודי-הרגלים בתוך

מתחם של בריגדה. טוחו זה ועצמת-ההשמדה שלו אינם הולמים לחלוטין „טיפול” בחדירה בין שטחים מוגני-בריגדה. כדי ל„טפל” בריכוזי אויב שמעבר לתחום שלושת הק"מ, וביחוד כדי ל„טפל” בחדירות אויב בין שטחים מוגנים, מן ההכרח שיהיה לנו קליע קרקע-אל-קרקע.

הפגז האטומי של התותח 280 המ"מ, אף כי הוא, מסיבות ברורות, השחות הסכוני בחומר-בקי, הריהו אמצעי להנחתת קליע אטומי בדייקנות, ועם זאת, פעולתו ודאית. משנורה הפגז האטומי, שוב אין כוח היכול למנוע מהגיע למקום אליו הוא מכוון. זהו נשק שמן ההכרח כי יהיה בידי צבא-היבשה, למען יוכל זה להוסיף-ולהתקיים במלחמת ימינו. הודות לקוטרו, שהוא בהכרח גדול, טוחו הוא אדיר, נאמר — 20 עד 30 ק"מ. זהו, לבטח, הצאצא האמיתי של הריכוז הארטילרי הדיביזיוני, נשקו של מפקד הדיביזיה. ואולם, התותח האטומי מעלה בעיות קשות של העלמה, תנועה, וגישה.

נשק זה — התותח האטומי — יכתיב במידת-מה את גודל הפערים בין בריגדות. אם נביא בחשבון אפשרות ששתי בריגדות תמצאנה קדימה ואחת מאחור, הרי על כלי-נשק זה — או קבוצת כלי-נשק כאלה — להיות מסוגל להגיע לטוח העולה על מרחק של 3 ק"מ מהבריגדות הקדמיות. דבר זה יוצר, איפוא, פער של כ-12 ק"מ בין הבריגדות, ומאפשר לכסות חזית של 30 ק"מ. „כיסוי” זה אינו נופל בהרבה מ„ביצי האוו” שלנו, המכסים חזית דומה. מענין לצין כי 5.5 ק"מ, או כמחצית הפער שבין הבריגדות, הוא תחום הראות הממוצעת לה רשאים אנו לצפות בזירת אירופה.

התקפת הנגד

ועתה, מה יתרחש אם אמנם ינחית האויב שש פצצות. בנות 20 קילוטון כל אחת, על אחד מאזורי הבריגדות שלנו? הבריגדה בת ארבעת הגדודים, יחד עם המרגמות המסייעות שלה, תושמד ברובה. הפלוגות בנות המזל בגדודים הטובים תחוקנה מעמד, ועל האויב שיתקדם במהירות בעקבות ההרעשה במסייעי גייסות-משוריינים (מג"ם) יהיה לבצע „נתח” לחימה-של-ממש כדי להכניע את אודי ההתנגדות האחרונים. מכל מקום, תעמוד לפני האויב בעיה כבדה של התבססות-בשטח-הכבוש. ברור כי המפקד המתגונן חייב לארגן-ולבצע התקפת נגד מחושבת-ותקיפה. קרוב לדאי שמפקדים בריטיים לא יסייעו להתקפת נגד זו בכלי-נשק אטומיים. כל עוד יש סיכוי כלשהו שאנשינו מחזיקים מעמד בחלק מן העמדות. יתכן מאוד כי אויבים מסויימים, שיהיו במצבי הגנה, יהיו קשוחים-לב יותר. ואולם, אם נאפן במדויק את מקומות נפצי האויב, נוכל לירות פגזים אטומיים שיתנפצו בדיוק באותו מקום, מבלי לגרום לכל אבידות נוספות

לגייסותינו אנו; קליע המונחת מן האויר אינו יכול להיות מדויק דיוק הנדרש לשם כך. נוסף על כל הנ"ל, הרי האויב נמצא עתה במצב גרוע.

ציייר נא בדמיונך את מפקד רגימנט האויב. הוא הגיע אל היעד עם הגדודים שלו במג"מים שלהם. ביצורי ההגנה הנם הרוסים ומלאים גויות מתים, ויכול הוא לצפות לקליע אטומי או להתקפת-נגד תוך זמן קצר מאוד. מה יעשה? היאמר לאנשיו לרדת מן הרכב ולהתחפר? או לפתוח בקטל אטומי כולל? או ימתין על מנת לקבל את פני התקפת-הנגד שלנו באמצעות הטנקים שלו? נראה כי הסיכוי הטוב ביותר שיש לו להצלחה, הוא לחכות ולקבל את פני התקפת-הנגד שלנו בטנקים שלו. משנמצאים שני הצדדים במגע הדוק, יהפך השימוש בקליע אטומי על ידי אחד משני הצדדים לבלתי-אפשרי בשטח מסוים זה.

דבר זה מביא אותנו אל הנדרש בענין כוח להתקפת-נגד. ברור כי מן ההכרח שהוא יכיל שריון ורגלים (במג"מים), המסוגלים לבצע את חדירת-ההמשך ולנהל את הקרב בשעות החשיכה. לדיביזיות הרגלים הנוכחיות אין לא רגימנט משורין ולא מסייעי-גייסות-משוריינים. כן תזדקק הדיביזיה לסיוע ארטילרי.

וכאן מתחילים אנו להתקל באחת מהבעיות הגדולות ביותר. יתכן כי אפשר יהיה להשתמש בגדוד הרגלים הרביעי של בריגדת העתודה, אולם הדיביזיה שלנו, משמעמידים אנו לרשותה רגימנט שריון ומג"מים במספר מספיק להסעת גדוד רגלים שלם, הופכת-והולכת למסורבלת. אם נוסף רגימנט של ארטילריה בינונית, או תותחים בני 25 ליטראות בעלי הסע-עצמי, מתחיל קרב דיביזיוני זה להדמות לקרב שעורך, בעצם, מפקד-קורפוס. ואולם, אנו דנים ב„ביצי אוו דיביזיונית”; ועל כן, משעוררנו שמץ-ספק זה, מוטב כי נניח לו. די לומר, כי הכוח להתקפת-נגד יהיה פגיע ביותר באזורי ההתכנסות וההערכות שלו; ועל כן יש חשיבות חיונית לריכוז והתפזרות מהירים. להטעיה ולהעלמה.

האספקה לדיביזיה

משהגענו לשלושת אזורי-הבריגדות ואל כוח התקפת-הנגד שלנו, המסויע על ידי קליעי קרקע-אל-קרקע אטומיים, עלינו לדאוג לאספקה לכל אלה — אותה ניתן לקיים בשלוש דרכים אפשריות: באמצעות משאיות בנות 3 טון, הצנחות ממטוסי תובלה, והליקופטרים.

(6) על הקורא לזכור, כמובן, כי בכל המאמר כולו מדבר המחבר על הדיביזיה הבריטית הנוכחית. — המעור.

כפתיחה לבירור ענין זה עלינו לחזור אל העקרון הישן, אשר למדוהו בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, כי האספקה, התחמושת, הדלק השמן ושמן-הסיכה מובאים מהעורף אל החזית, ואין היחידות שולחות רכב לאחור כדי להשיגם. היכולת שבידי יחידות לשלוח רכב לאחור ולהביא אספקה בתובלה האורגנית שלהם, וכן אי-אמון כללי ובלתי-מוצדק כל עיקר כלפי השירותים המנהלתיים — גרמו להתרבות תובלת דרג א' ותובלת דרג ב' — דבר שפירושו רכב רב יותר בשטחים הקדמיים. הצטברויות רכב אלה פגיעות הן ללא-תקנה, ויש, פשוט, להסלקן.

אם נשתמש במשאית בת 3 הטון, יהיה צורך להעביר ישירות אספקה, דלק ותחמושת בלילה, בשיטת „התגורה האינסופית” — כל-ירכב הנעים ברוחים גדולים זה מזה, פורקים מטענם במהירות וחוזרים לפני הגיע המכונית הבאה. דבר זה פירושו כמו כן פריקה ישירה אל עמדות של גדודים או של סוללות-מרגמות. אם יאורגן הדבר כיאות, ועם אימון ובקרת-תנועה טובים, יהיה על כל מכונית להמצא בשטח הגדוד במשך שעה וחצי, אם נתיר מכסימום של 12 מכוניות בלבד שתרוקנה את מטענן, בשטח הבריגדה, בעת ובעונה אחת, נוכל להעביר תיאורטית 3×144 טון של מטען אל תוך שטח הבריגדה, בליל קיץ בן 6 שעות. אם נניח כי המהירות תהיה כ־13 ק"מ לשעה, תתקבל צפיפות של 2 מכוניות לק"מ בכיוון האחד וכן בכיוון השני, דבר שאין בו כדי להוות מטרה אטומית.

כנגד זה, נטל התקנת הדרכים ותיקונם הוא עצום, ויביא מצדו לריכוזים פגיעים של פלסים ושל ציוד כבד לסלילת דרכים. בצפון-מערב אירופה, בה כבר קיימת מערכת כבישים טובה, הרי קרוב לודאי כי המשאית בת 3 הטון, שהועמדה תחת פיקוח מטה-דיביזיוני בהמציאה את האספקה במישרין אל הפלוגות וסוללות-המרגמה, תישא במשימת האספקה לאזור הבריגדה, בשלבי הפתיחה של המערכה; אולם מערכת כבישים כזו עלולה מלכתחילה להשתבש ועל היחידות יהיה לאגור מזון, מים ותחמושת לארבעה או חמישה ימים, כאמצעי זהירות מפני התמוטטות מערכת ההספקה.

מטוסי תובלה מנמיכי-טוס ומאיטי-טוס, שיצניחו בלילה מזון ותחמושת — זהו פתרון מושך-לב במבט ראשון, אולם, לא מן התבונה יהיה זה לסמוך על כך, שכן יכולתו של האויב להפריע למטוסי קרב, הטסים בסמוך לקרקע, והפעילים בכל מוגראויר, עלולה להשתפר; ומרגע שנהיה נתונים במגע מהדוק,

(7) כפי שקרא הקורא בהודמנות קודמת, ראה המחבר את גודו הרגלים כיחידת יסוד להמצאת הספקה במישרין, וכן את סוללת המרגמות, ואילו עתה מדבר הוא על פלוגות רגלים. ניתן לשער כי אין זו אלא תקלה טכנית, ויתכן מאוד כי הגירסה השניה היא המדויקת. — המערך.

האבידות מאש הארטילריה הנגד-מטוסית עלולות להיות כה גדולות, עד שלא תהיה אפשרות לשאת בהן.

כמו כן, התפתחות נוספת במכ"ם-לאזהרה-מוקדמת, הנישא בחטוטים, שתכליתו להבחין בגופים נעים — להבדיל מדוחות התצפית המתקבלים ממכ"ם שעל-הקרקע — עלולה להפוך את התספוקת האוירית בלילה לכמעט בלתי-ניתנת-לביצוע, אם יחס הכוחות באויר יהיה קשה. כן גורמת תספוקת אוירית לבעיה ניכרת של פינוי אזורי הצנחה והכשרתם. בסיכומי של דבר, מטוסי תובלה הם יסוד-מרכיב חיוני של מערכת האספקה, אולם הם יקרים ביותר ועלולים להיות פגיעים מאוד. אלא שהם משחררים אותנו ממעמסה גדולה של תחזוקת דרכים והתקנתם.

הוצע שימוש בהליקופטרים לשם התספוקת. אולם כושר משאם מוגבל הוא, והמספר הגדול הדרוש כיום, והפגיעות הנובעת ממנו, יהיו בעית בקרת-תנועה שאינה פחותה מזו המוצגת על ידי המשאית בת 3 הטון. הם יקרים אפילו יותר ממטוס התובלה, אולם הודות להם אנו משתחררים לא רק מעבודת הפלסים על הכבישים, אלא אף מהעבודה בשדות-התעופה בעורף. השימוש בהם במספרים גדולים, מן ההכרח שיהיה תלוי בהצלחת פיתוחם הנוסף של כלי-טיס אלה. בזירות-מלחמה שבארצות בלתי-מפותחות יעניקו ההליקופטרים גמישות רבה למערכת האספקה.

תנועה

הבעיה כיצד תונע דיביזיה זו על פני חבלי ארץ, תובעת עדיין את פתרונה. אכן, שני הצדדים יחששו כל כך מהתקפות אטומיות במשך השלבים הראשונים המוקדמים של מלחמה, עד שלא יבצעו תנועה רבה אחרי ההתפרסות ההתחלית. אם יהיה על הדיביזיה לנוע, יהיה צורך לערוך תכניות דקדקניות מאוד; ויהיה זמן להשיג תובלה — משאיות בנות 3 טון או הליקופטרים — מהקורפוס או מהארמיה.

גייסות מחפים

לאחרונה, קיימות 48 השעות ה„עדינות” בהן מתחפרות הבריגדות. במשך פרק-זמן זה יש צורך, בדבבד עם קיום הגנה מפני קליעים המונחתים מהאוויר, למנוע גם קליעי קרקע-אל-קרקע אטומיים מהתקרבות אל טוח סמוך מדי. לשם כך יהיה צורך בשריון. משימה זאת תוטל על הכוח הדיביזיוני להתקפת-הנגד או, מוטב, על רגימנט מכוניות-שריון, שיהיו לו יותר כושר-מחץ-וכוח-עצירה מאשר לרגימנט הנוכחי — ואשר יתמך על ידי רגימנט הארטילריה בעלת ההסע-העצמי אשר לדיביזיה.

דיביזיה זו בנויה ומעוצבת בשביל מערכה הגנתית-גרידא. מעמדות חפורות. אולם כל מסע-מלחמה הגנתי יצריך הן נסיגות — והן מתקפות מוגבלות-יעדים. לדיביזיה זו תהיינה כאן, ללא ספק, נקודות תורפה. אם יהיה על הרגלים להסוג מרחקים ארוכים ברגל, הרי יהיו תשושים מכדי לחפור את עמדותיהם החדשות בעוד מועד. להלכה, אפשר להתגבר על כך על ידי חפירת „עמדות-עתודה“. שתהיינה מוכנות בשביל חיל-הרגלים הנסוג; אולם הכנת עמדות כאלה תובעת זמן, עבודה ומשאבים רבים, ולעתים קרובות מדי אין הן הולמות את צרכי הרגע, שעה שבא המועד להכנס אליהן.

אם התנועה כלפי העורף תעשה ברכב הקורפוס או הארמיה, מן ההכרח שהעמדה הבאה תמצאה במרחק של 70 או 80 ק"מ, לפחות, מאחורי העמדה שנעזבה, וזאת כדי לאפשר לגייסות הניידים של המאסף, בשילוב עם פעולות ההריסה, ל„הרויח“ זמן רב ככל האפשר להתחפרות הרגלים. תמרון כזה ידרוש, בתנאי נחיתות אוירית, רמה גבוהה מאוד של עבודת מטה ושל משמעת-יחידתית. המתקפה-המוגבלת הנה סוגיה קשה אפילו מן הנסיגה. הדיביזיה חייבת להיות מסוגלת להתרכז ולהתפור במהירות רבה מאוד. לשם כך דרושים לה יותר מג"מים ויותר שריון, היכולים לבוא רק ממשאבי הארמיה. דבר זה דורש לא רק עבודת מטה טובה, אלא גם תקשורת אלחוט ממדרגה ראשונה, התנסות במג"מים ובשיתוף-פעולה עם השריון.

תקשורת האלחוט חייבת להשתיך אורגנית לדיביזיות. ממילא נדרשת היא בשביל מערכת ההגנה. הפיכת תוספת השריון, המג"מים והתובלה הבלתי-משורינת לחלק מהדיביזיה — הרי זה בלתי אפשרי מבחינה טקטית, מנהלתית, ומעל לכל, כלכלית. בעית האימון היא כבדה ביותר, אולם אין הכרח שתהיה בלתי-ניתנת להתגברות עליה.

מ ס ק נ ו ת

כך מתחילה „ביצת האוז“ שלנו לקבל צורה. אף כי כל קביעת „מכסות“ של רוחב-יחידת ליחידה חייבת להיות תלויה בפני הקרקע, הרי בערך תהיה קרובה ל-30 ק"מ לדיביזיה. „ביצת האוז“ נראית במידת-מה כלוח שחמט עם שתי בריגדות קדימה ואחת מאחור, כל אחת מהן בעמדת הגנה-היקפית, שאורך כל אחת מארבעת צלעותיה היא כ-5.5 ק"מ, ו„שטחי קטל“ אטומי ביניהן. הבריגדה תהיה מורכבת מארבעה גדודים ו„רגימנט-קל“ אטומי ביניהן. מרגמות 4.2 אינץ', שתפקידו לספק סיוע קרוב-וההדק, וטנקים בעלי תותחים כבדים לשם הגנה נגד-טנקית. במקום הארטילריה הדיביזיונית יבוא התותח האטומי בן 280 המ"מ, שימצא תחת פיקוח דיביזיוני. כוח התקפת-הנגד יכלול

רגימנט משורין אשר לו גם מג"מים, כדי להסיע גדוד אחד בבת אחת, ורגימנט בעל הסע עצמי, רצוי — בינוני.

„ביצת אוז“ זו אינה בבחינת כדור בליארד. אין היא יכולה לנוע בקלות. המנהלים הכספיים שבמשרד המלחמה עשויים אפילו להתלונן שהיא כה יקרה, משל היא עשויה זהב. מאידך גיסא, היא מכסה חזית גדולה, בת כ-30 ק"מ. דהיינו, הוהב פרוש בשכבה דקה למדי. אם נוכל לבקש בריגדה-מוגברת ל„שבת-ארצה“ בשטח מרובע שצלעותיו 5-6 ק"מ כל אחת, ואשר בו ששה קליעים אטומיים בני 20 קילוטון, שיונחתו במקום הדרוש, יוכלו למחותה מעל פני האדמה במהלומה אחת, עשויה תפיסה זו „לדפוק“. ואולם אם דבר זה עולה על מה שיכולים אנו להרשות לעצמנו — הרי שלא „דפוק“. ואז יהיה עלינו לחשוב בסוגיה כולה, שוב מן ההתחלה. אלא שזה יהיה אולי נושא למאמר שני.

מחברים ומקורות

(המשך)

(„מערכות“ חוב' פ"א) ואף לרבים מקציני צה"ל, אשר זכו לשמוע את הרצאותיו בעת ביקורו בארץ. אך כדי לרענן את הזכרון נחזור ונפרט, כי הגנרל-לויט הורוקס הנו אחד הדמויות הבולטות בצבא בריטניה במלחמת העולם השניה, ונתייב הקרבי מוליך אותו כמפקד קורפוסים מן המדבר המערבי ועד לפריצה לעיר ארנהיים. אחרי כן כיהן כמפקד צבא הכיבוש הבריטי בגרמניה. לאחרונה יצא בדימוס. מאמרו מטפל בבעיה הישנה נושנה — השדאות כנגד התס"ח. הוא מצליף ללא רחם באותם מפקדים הרואים בתס"ח „הורג-זמן“ מצוין, ואמצעי בדוק לשות ליחידתם „הופעה מצטיינת“. מאמרו מתייחס כמובן לצבא הבריטי — אך ענינו רחב יותר. המאמר לקוח מתוך השבועון הבריטי „הטיים של יום א'“ ("Sunday Times").

מבצע „החדרת הכדור” כבש את „רכס שברון-הלב”

הקול-לויט' 1. אי. קראבן

התבוננתי במתקפה הרבתי האחרונה של האו"ם בקוריאה, בעמדי על פסגת „רכס שברון-הלב”. מראש הגבעה בת 931 המטרים, יכולתי לעקוב אחר שיאו הדרמטי של „מבצע החדרת הכדור” - כש „רכס שברון-הלב” עצמו נכלל בתחומי המבצע. מיום ששי 5 באוקטובר ועד יום שני 15 באוקטובר, ראיתי כיצד צות רגלים-שריון עזי-מחץ, אשר ניתן לו זמן מספיק להתמחות בתהליכי קשר-הגומלין בתוכו ולהתגבש, מתקדם בהצלחה על פני שמונה קילומטרים משובשים, ונגד יריב המתגונן בחמת-זעם, אשר לצדו יתרונות פני-הקרקע ועודות כבדות.

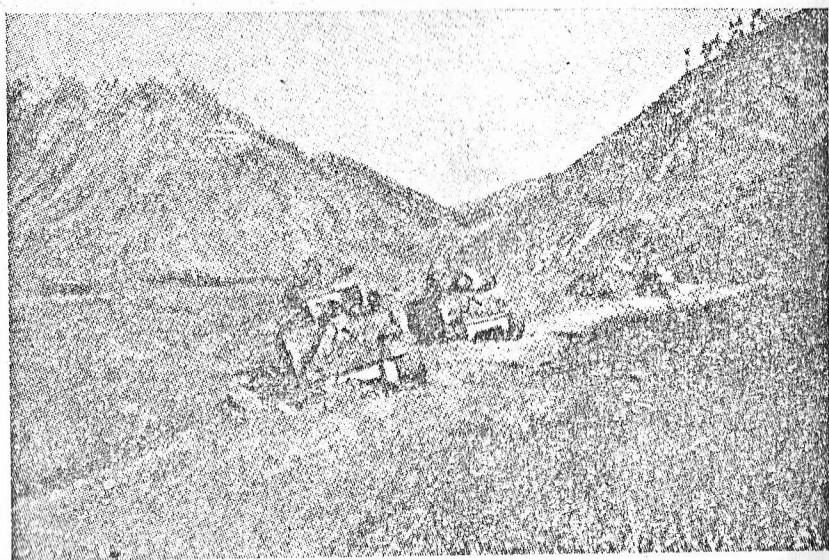
„החדרת הכדור” היה שיאם של 100 ימי לחימה רצופים, אשר עברו על דיביזיות הרגלים ה-2. מלחמת קוריאה לא נסתיימה ב-15 באוקטובר - היום בו נכבש „רכס שברון-הלב”. אך כולנו, אנשי הדיביזיה, נאמין תמיד כי אין זה מקרה בלבד, שהוצאת עמדה אסטרטגית זאת מידי היריב השתלכה במידת-מה בתשוקתו הפתאומית לחדש את שיחות-שביתת הנשק שהופסקו.

לרוע-מזלנו, עדיין היו צפויים לנו חדשים מבחילים של לחימה. אך כל משך הלחימה הזאת נשאר הקו הראשי של הארמיה השמינית בגזרה זאת באותו מקום עצמו בו הציבו מבצע „החדרת הכדור”. קרבות מקומיים למען זכיה בעמדות קדומניות וגבעות מקנות-יתרון ארעו אמנם במרוצת שתי שנות „שיחות השלום”, אך פעולה מכרעת - אף לא אחת.

(1) מושג הלקוח מן הכדורגל האמריקני („רוגבי”); פירושו - החדרת הכדור מבעד לקו מסומן, אשר עליו מגן היריב. - המער.

כל עמדה סינית היתה מכבזר של כולי-עין, אבנים ועפר. יש ופגיעות ישירות נתרו מהן בלי להזיק להן כלל.

טנקים אחדים יצאו מכלל פעולה - אפל השריון פריץ ועבר

באביב שנת 1951 תקף היריב, כשכוחותיו גדושים בעתודות שהוסתרו עד להתקפתו, והדף את הארמיה-השמינית דרומה. עם שלחי הקיץ ותחילת הסתיו התאוששו כוחות האו"ם, עצרו את התקדמות היריב וערכו התקפת-נגד תקיפה.

במרצת ספטמבר ערכה הדיביזיה ה-2 התקפות אי-יפה אי-שם על יעדים מוגבלים — אשר בשום אחת מהן לא פעל כוח בעצמה העולה על גדוד — בסביבתן המסולעת וכתושתי-הפגזים של הגבעות המסומנות במפות-הקרוב בספרות 931 ו-851.

מאמצים חוזרים ונשנים לכבוש את הללו, ויעדים סמוכים להן, על ידי זניקות-בבת-ראש ו"ריצות-גמר" בנוסח הכדורגל האמריקני — נהדפו. היריב הערמומי אשר כוחו היה רב יותר, הוסיף להחזיק בפסגות. הוא התחבא בבונקריו ובמערותיו אשר עשה. באחדות מן המערות הללו ניתן להחזיק רגימנט צפון-קוריאני שלם, המונה 1000 איש. כאשר הועתקו אש הסיוע הארטילרית והתקפות-האוויר שלנו כדי לאפשר לכוחותינו להתקדם, היו הצפוניים ממהרים ויוצאים מתוך הבונקרים הבטוחים שלהם אל עמדות הערוכות בשיקול רב והמוחלפות תכופות, אשר מתוכן יכלו לגרוף אותנו באש נשק-קל, במרגמות וברימונים, בעודנו מטפסים, חשופים לגמרי, במעלה שלוש מאות או ארבע-מאות המטרים האחרונים של הכיפות הערומות.

כוחותינו הנחותים במספרם היו מאבדים את ההפתעה. היריב יכול היה להשקיף בלי-חשך, וממקומות רבים, על התקפותינו מוגבלות-היעדים. מצב-קפאון מסוכן עמד להתהוות. אבל מצד הארמיה-השמינית והקורפוס-העשירי גבר הלחץ להצבת "קרחורף" חזק יותר. נקודות המוקד היו ציבורי-הגבעות "רכס שברון-הלב" ו"רכס קערית הפונש". האחרון כבר נפל לידינו. עתה רצינו ב"רכס שברון-הלב".

בשלהי ספטמבר מונה הגנרל רוברט נ. יאנג למפקדה של הדיביזיה. הוא פגש את אנשי מטהו, ודברים אלה נודעו לו מפייהם.

הקול-לויט' תומאס מאלון, קצין המבצעים של הדיביזיה, הצביע על מפת המבצעים (ראה מפה בעמ' הפנימי של העטיפה). המפה הראתה את רגימנט הרגלים ה-9, בפיקודו של הקול' ג'והן מ. לינץ, באגף השמאלי. רגימנט הרגלים ה-23 בפיקודו של הקול' ג'ימס י. אדאמס, מוגבר ע"י הגדוד של "הכוחות המתנדבים הצרפתיים בקוריאה", נמצא במרכז. רגימנט הרגלים ה-38, בפיקודו של הקול' פרנק ט. מילדרן, נמצא בעתודה, (מלים ספורות על המג"ד הצרפתי, הגנ"ל-לויט' מונטקלאיר. הוא ירד מרצונו לדרגת קול-לויט' כדי לפקד על הכוחות הצרפתיים בקוריאה. ואולם אנו כולנו קראנו לו "הגנרל").

בתדריכו הסביר הקול' מאלון כי על הרגימנטים ה-9 וה-38 עברה לאחרונה לחימה כבדה ב"רכס הדמים" וב"קערית הפונש", ועל כן הוטלה על הרגימנט ה-23, הרענן יותר, האחראיות הראשית לכיבוש יעדי המפתח — הגבעות 931 ו-851, החולשות על עמק מונדונג-ני, שמשמאלו, ועל עמק סאטא-ירי, שממימנו, שני שטחים בעלי חשיבות מכרעת.

הקול-לויט' אלברט וו. אייקרוד, קצין המבצעים של הדיביזיה, דיווח כי בפני הדיביזיה ניצב כוח המונה לפחות 36,000 צפוניים, המאורגן במסגרת שני קורפוסים. הוא אמר לגנרל כי מפה או מילים לא יצליחו להביע כמה מבותרים ומורכבים הם פני-הקרקע. קצין המודיעין הדיביזיוני תיאר כיצד קר-הרכס — מ-894 ל-931 ול-851, המהוות גוש-הררי צר ומסולע, המתמשך לצפון ולדרום — חולש על עמק מונדונג-ני, שבמערבו, ועמק סאטא-ירי, שבמזרחו. בעמק מונדונג-ני משתמש היריב במכרה ישן לשם הסתרת גייסותיו בשעות היום. גם אספקה וגם תחלופות "מתועלות" לעבר מגיני "רכס שברון-הלב" דרך עמק סאטא-ירי.

התדריך של קצין המודיעין הדיביזיוני סח כיצד חזרו וארעו מקרים שפגזי ארטילריה, אשר פגעו פגיעה ישירה, ניתרו מבונקרי האדמה והסלע האיתן, שנבנו על ידי הצפוניים. ברור היה כי אין דרך אחרת לעקור את היריב מן הבונקרים שלו אלא בפיצוצים, בלהבות ובכידונים.

לאחר התדריך ערך הגנרל יאנג ביקור ביחידות קר-החזית. הוא טס טיסות סיור אחדות במטוס L-19, ולמד את פני-הקרקע מכל זווית-ראיה. נאמר לו כי פני-הקרקע אינם מרשים שימוש תכליתי בשריון — גורם-ההפתעה הגדול היחיד הבא-בחשבון.

הגנרל יאנג קרא לקצין ההנדסה שלו, הקול-לויט' ר. וו. לאב.

"הניתן להכשיר את הדרך הבלתי-מתקנת, אם ראויה היא בכלל לכינוי

זה, המתמשכת לאורך הנהר סואיצון מזרחה, למעבר טנקים M4-4?"

לא למעבר טנקים ספורים — הדגיש הגנרל — כי אם למעבר כל כוח המחץ של גדוד הטנקים ה-72 של הדיביזיה.

"הב לי ימים אחדים לאמוד את המצב" — ביקש לאב.

כעבור ימים אחדים דיווח, כי הגם שידרש לכך מאמץ-הנדסי רבתי, ניתן הדבר לביצוע — בתנאי שיהא לו זמן מספיק לכך, וחיפוי אש נאות.

כשמנוי וגמור עמו לשים קץ למצב-הקפאון המשתרר והולך, התוה הגנרל יאנג תכנית בקוים כללים למפקד הקורפוס-העשירי, הגנרל-מיור קלוביס באיאָרס. הדיביזיה ה-2 תתקוף בשלושת רגימנטי הרגלים שלה, בעת ובעונה אחת, בתמיכת כל הארטילריה הדיביזיונית ובתיאום הדוק עם פעולה אשר לה יצפה היריב פחות-מכל — התקדמות של טנקים-ורגלים במעלה עמק מונדונג-ני, שחוד-

החנית שלה יהא גדוד הטנקים ה-72, — וכן התקדמות משלימה של טנקים-ורגלים במעלה עמק סאטאירי, אותה יבצע כוח-משימה מיוחד.

הגנרל באיארס סמך ידיו על התכנית. מה שם יקרא לה? יום הסתיו המלווה בכפור קל עורר רעיון? „מבצע החדרת-הכדור“, אמר הגנרל יאנג. אימתי תוכל להתחיל בו? התשובה היתה: 5 באוקטובר. שעת ה-ש"ש נקבעה ל-2100.

ב-1 באוקטובר, לאחר תדריכי-מטה שיגרתיים לכאורה, הוציא הגנרל יאנג את פקודת המבצע ל„החדרת-הכדור“. רגימנט הרגלים ה-9 ינוע לאורך הגבול השמאלי של הדיביזיה, לכבוש את הגבעות 867, 666, 1005 ו-1040. רגימנט הרגלים ה-38, הוא רגימנט העתודה, יעתיק עצמו אל תוך הקו. הבלתי-מאוזן עדיין, לכבוש את הגבעות 485 ו-728, ויתכונן לתקוף את הגבעות 636, 605, 905, 974 ו-1220 („רכס קים-איל-טונג“).

בעת ובעונה אחת עמו, ועל פי תחבולת-המשחק, שצופה המנוסה בכדורגל אמריקני היה מכנה אותה „כל הקבוצה בתנועה“, יתקפו ארבעת הגדודים של רגימנט הרגלים ה-23 את הגבעות 931 ו-851, ויכבשו. בגבעה 894 כבר היינו מחזיקים — רגימנט הרגלים ה-9 כבש אותה בשעתו.

אז-אז הכניס הגנרל יאנג לענין את „הבועט“: בנוסף להתקפות הרגלים, תופעל בהתקפה מלוא עצמת הטנקים של הדיביזיה.

לקולי לאב ולמהנדסיו נאמר, כי עליהם להכשיר את הדרך למונדונגני למעבר טנקי M-4, במקום בו הדרך צרה מדי, עליהם להרחיבה או לשנות את מסלולה. במקום בו לא עוברת דרך, עליהם לסללה. (הצפוניים לא האמינו כי הדבר ברי-ביצוע. בכל זאת הם נקטו אמצעי בטחון, והניחו שלוש שורות מוקשים נגד-טנקים. משנקטו אמצעי-בטחון זה, חזרו הצפוניים לבונקרים שלהם. „חטפו“ את אש הארטילריה שלנו, והמתינו לעוד זניקת-חזית על „רכס שברון-הלב“).

הגנרל יאנג הסביר למפקדי יחידות-המשנה שלו מדוע סבור הוא כי תכניתו תצלח. התקדמותם בעת ובעונה אחת של שלושת הרגימנטים תמחה את סיכויי של היריב לרכו את האש שלה, ובמיוחד את אש המרגמות. משתפתח ההתקפה, יבצר מן היריב להניע תגבורות מגורה מסוכנת אחת לתברתה.

המענה ליכולתם של אנשי היריב לחסות בבונקרים שלהם, עד אשר יתחילו התוקפים להפעיל אל הכיפות — היה שריון.

באגף הימני, על פני דרך טובה-ייחסית, ארגן רגימנט הרגלים ה-23 את

(2) עונת הסתיו היא עונת התחרויות בכדורגל האמריקני („רוגבי“). — המער.
(3) בכדורגל האמריקני („רוגבי“) — השחקן הבועט בכדור אל שער היריב, לאחר שהוחרר הכדור אל מעבר לקו. — המער.

„כוח המשימה סטורמן“, כוח טנקים-ורגלים מיוחד, שכונה על שם מפקדו הקולי-לויט קנת ר. סטורמן. החל ב-3 באוקטובר יבצע כוח-משימה זה פשיטות „ריכוך“ בעמק סאטאירי. משימתם של טנקאי סטורמן היתה להשמיד באש טנקים את בונקרי היריב הגדולים אשר בצד העורפי של המדרונות שממערב לסאטאירי, ומתחילת התקפת הרגלים — להחזיק את הצפוניים צמודים ארצה. בקצה האחר של הקו תעניק התקדמותם של הרגלים, ובעיקר התקדמותו של הרגימנט ה-38, מחפה למהנדסיו של לאב הסוללים את נתיב הטנקים למונדונגני. נזי לכשיסימו המהנדסים את מלאכתם, יקבל על עצמו גדוד הטנקים ה-72 משימה כמשימתו של סטורמן, ויטה שכם למאמצייהם של הרגימנטים ה-38 וה-9.

הגנרל יאנג קצב למפקדי יחידותיו חמשה ימים להכנות. הדיביזיה כיחידה וחייליה כפרטים היו זקוקים לפרק-זמן זה. שהות בת חמשה ימים זאת הצילה עשרות חיילים ממות, כבשה את השטח.

הקולי-לויט ארתור קורנלסון, קצין האפסנאות של הדיביזיה, גייס כל משימת שבנמצא, וצבר אספקה לשלושה ימים. הדברים החיוניים — 45,000 פגזי ארטילריה, 10,000 מנות-קרב ו-20 אלף גלוני דלק — נמצאו במקומות הדרושים בערוב יום 5 באוקטובר. במרוצת מבצע „החדרת-הכדור“ העבירה הדיביזיה ה-2, בהשתמשה לשם כך רק ברכב הקבוע שלה, 2,000 מטעני-משימה של תחמושת על פני מרחק בן 26 ק"מ, אשר שליש מהם היו מיצר חד-סטרי.

מעלם המדהים של לאב ומהנדסיו בסלילת נתיב הטנקים ראוי לתיאור טכני מפורט ומיוחד בפני עצמו. הסתבר כי מהנדסיו סללו את הדרך זרועת המכתשים והממוקשת ביותר מכל הדרכים אשר נודעו לדיביזיה בקוריאה.

הזמן המצומצם לא אפשר ללאב להכשיר את כל הדרך. היה צורך לעקוף קטעי דרך אחדים, אותם יסללו מחדש וירחיבו את-רכב. הנתיב העוקף עבר בערוץ הנחל עצמו, ובו הכבירו על המלאכה צוקים גדולים, ואפילו מפל-מים קטן, שנמצא בקצה הצפוני.

משוידא כי ניתן למפקדי יחידותיו זמן מספיק להכנות, דרש הגנרל יאנג כי כל מג"ד ומג"ד ימסור לו תכנית-אש מפורטת, אשר תראה את השימוש בכל כלי-הנשק שבנמצא בגדוד, כולל טנקים.

הקולי אדמס, מפקד הרגימנט ה-23, הקצה לשני גדודים את משימת לכידת הגבעה 931 — אשר על כיבושה נלחם הרגימנט מזה 22 יום. הגדוד ה-1, בפיקודו של הקולי-לויט ג'ורג' ויליאמס, יפעיל מעמדותיו שמצפון וממזרח ליעד לחץ-הסחה על הגבעה 851. הגדוד הצרפתי, היושב על רכס קצר המוליך לכיפה הצפונית של הגבעה 931, ימשוך אליו את תשומת-לב היריב על ידי שורת הטעיות, אבל יהא מוכן ב-רבזמן לערוך התקפה-עם-שחר, ב-6

באוקטובר, במגמה לכבוש את הכיפה הצפונית של היעד. הגדוד ה-2, בפיקודו של הקול"ל לויט' הנרי פ. דניאלס, היושב בעמדות על קו־הרכס שמדרום ליעד, יתכנן ויבצע את ההתקפה על הכיפה הדרומית. גדודי שלי, ה-3, נמצא בעתודה. אבל ינוע מעלה עד לקרבת הגבעה 894, ויגיע למקום זה במועד שנקבע בלוח־ הזמנים לתחילת ההתקפה.

כמו הגנרל יאנג, ניסח הקול' אדמס את פקודותיו ניסוח פשוט וישיר. וכה היו פקודותיו כל משך מבצע „החדרת־הכדור“.

למכאן ואילך תפקידנו היה תפקיד הכשרת הגייסות. למירב המזל, היו אנשי מורגלים במבצעי לילה, אולם עמדו בעינם, כרגיל, בעיית התחלופות החדשות ובעיית ההכנה הנפשית למאמץ התובע לגייס את מלוא היכולת, והשונה מהפעולות מוגבלות־היעד של החודש האחרון.

הקול' דניאלס אמר: „הידיעה שחבורת ינשופי־לילה קשישה כשלכם תמצא שם, במעלה הגבעה, נוסכת בי ודאות, שבעלות השמש נאכל את ארוחת־ הבוקר שלנו בבונקרים שלהם“. אחרנו במקצת לארוחת־הבוקר, אבל באנו למועד ארוחת־עשר.

לאחר שהסברתי בפירוט את תכנית ההתקפה לקציני אמרתי להם כי את מותר היום הזה, הוא יום רביעי, את הלילה ואת היום הבא, הוא היום שלפני יום ה"ע", יקדישו לארגון פלוגותיהם ולעריכת חזרה יבשה, בסדר־המערכה המדויק, על גבעות שבשטח.

חזרות יבשות אלה נתאפשרו הודות לזמן שהוקצה לנו, והודות להן ידע כל איש מי יהיה לפניו ומי יהיה מאחוריו. אינני יודע מהי פעולתה במקומות אחרים — אך על צלעות גבעות קוריאנה טיפחה רגילות־איש־לאיש בטחון.

ב־4 באוקטובר יצאתי לדרך עם קבוצת־סיוור מוגברת כדי לבחור את עמדת ההתקפה. משימות מפורטות ניתנו לשתי הפלוגות שהוקצו להתקפה. מפקדי הפלוגות איכנו מקומות שאפשר שהם בונקרי־יריב. מרשמי־שטח נרשמו והובאו ליחידה לשם עיון בהם ולשם תידרוך הגייסות.

ציינו את השעה ואמדנו את המקומות שיהיו נתונים בצל. לדבר זה נודעה חשיבות מרובה, כיון שידענו כי אפשר שהשלוחה הצרה תאלץ את הגדוד להשתרע על פני 500-600 מ'. על כל פלוגה היה ל"הצטנף" לעמדת ההתקפה שלה עם שקיעת השמש.

הפלוגות סיימו את תרגול התקפת־הלילה שלהן. כל מפקד־מחלקה, קצין ומש"ק, דיוח כי הוא מבין במלואה את תכנית ההתקפה, וכי התכנית הובאה לידיעת כל האנשים.

וכך, לערב יום ששי, 5 באוקטובר, היה כל איש ואיש מוכן. הפעם יהא זה

שונה. כל הדיביזיה כולה תהלום בצותא, בחזקה ועם שריון, כשחבורת סטורמן בימיו, וגדוד הטנקים ה-72, שכונה בפי אנשינו „יחידת־הכדור־המוטרת“, במרכז. בהתקרב שעת ה"ש" הוסרו הסייגים על הוצאת תחמושת הארטילריה, ו"קורסאירים" של „חיל המארינס" הטילו פצצות נאפאלם, ירו רקטות ובזקו אש מקלעים בעמדות היריב.

השמש שקעה. החשיך. עמדה השעה 2100.

התקשרתי עם דניאלס, להודיעו כי הגדוד שלי, האחרון בסדר התנועה, מוכן ליציאה, כמותו היתה שארית הדיביזיה, להוציא את סטורמן, שהיה ממתין לאור־הבוקר כדי לצאת ליום־הפשיטות הרביעי שלו, ולגדוד ה-72, הממתין בקוצר־רוח למהנדסים נחושי־החלטה שיסימו את מלאכתם.

רגימנט הרגלים ה-9 יצא לתקוף את הגבעה 867. רגימנט הרגלים ה-38, אשר „גנב" את הגבעה 485 ממש לפני שעת ה"ש", תפס ללא התנגדות את הגבעה 728. הרגימנט ה-38 נע ל"רכס קים־איל־סונג", ועתה תפס עמדות אשר מהן ניתן לו לספק חיפוי תכליתי למהנדסים. השער החל נפתח להתקדמות הטנקים במעלה העמק. פתיחתו לרוחה היתה מותנית רק בהשלמת הדרך. המהנדסים המשיכו בעבודתם.

ב־2100 החלו הפלוגות י' ו"א נפרשות למסע. הלילה נתמלא המולת מקלעים וטרטור תת־מקלעים.

העניינים התנהלו כשורה. ב־2300 עדין לא הושגה נקודת־הדיווח הסופית, אבל הדוחות, שנמסרו מדי 30 דקות, היו טובים. היריב הרבה לירות בארטילריה ובנשק קל, ולהטיל רימונים, אבל הוא נאלץ לפזר את האש שלו לעבר כל התנועות שבחזיתו.

ב־2345 הגיעה פלוגה י' לקו־הרכס ופנתה שמאלה, בדיוק כפי שתוכנן. עמדתה היתה עמדת־חסימה לסיכול התקפה־מן־העורף. פלוגה י"א הגיעה לקו־הרכס דקות אחדות אחריה, ופנתה ימינה, לעבר יעד.

שעה קלה לאחר חצות החרידה פלוגה י' יחידת יריב, ומיד נמצאה בעיצומו של קרב־אש. מפקד פלוגה י"א ביקש רשות לעלות על הכיפה. הפלוגה המוליכה של דניאלס דיוחה כי היא ערוכה ומוכנה לזינוק. חרצתי החלטתי. פלוגה י"א נצטוותה לכוון התקפתה לעבר שטח שהוקצה לה מראש, ואשר נאסר עליה להתקדם ממנו והלאה. ב־0130 קיבל דניאלס את אות התנועה לפלוגתו המוליכה.

ב־0200 נכנסו לפעולה להביורי פלוגה ז'. להבותיהם סמנו למפקד פלוגה י"א את מקום יחידת־המשנה הקדומנית של פלוגה ז'. הוא הוסיף „למשוך" לתוך החשיכה.

לשעה 0300 היתה בידינו הכיפה הדרומית של הגבעה 931.

כאשר שבה אלינו רוחנו על כיפתה הדרומית של 931 ידענו כי עתה בא תורנו־אנו לברר האם ביכולתנו לעבור למצב הגנה. היתה זו הפעם הראשונה במשך שלושה שבועות. שהחזקנו בפסגה חדשה וחשובה, ושהצורך לתקוף חל על הצפוניים. הם באו ואנו גלגלנו אותם בחזרה, במרד הצלע הדרומית של האוכף, ובהאר היום נעו גדודי והגדוד הצרפתי קדימה, אל הכיפה הצפונית של הגבעה 931. העתקתי את מוצב התצפית שלי לפסגת 931.

כאשר הצטרף אלי דניאלס, כבר עמדה השמש בגבהי הרקיע; אף על פי כן כינינו את הארוחה שלנו „ארוחת־בוקר”. הבונקר של המפקד הצפון־קוריאני הפך למוצב־הפיקוד שלנו. הצגנו אותו לראוה כסוחרים בנכס־דלא־ניידי, בשעות אחר־הצהריים של יום ראשון, כאשר הגיע אלינו הגנ־בריג' היזודו, סגן מפקד הדיביזיה.

ראינו את אנשי היריב מתפורים לתפוס מחסה, וידענו כי שוב נלחם בהם על השלטון ב־851.

ממרום עמדנו ראיתי את הגדוד ה־3 של רגימנט הרגלים ה־9 לוחם על הגבעה 867, ובבוקר המחרת ראיתי במשקפתי משטח־בד אדום מונח שם, לשם זיהוי עמדותינו למטוסינו, ופירוש הדבר היה כי 867 בידינו. לעבר שמאל ראיתי גייסות על הגבעה 728, אשר הוקצתה לרגימנט הרגלים ה־38.

מימין הלמו ביריב הטנקים של סטורמן, וביחוד הלמו ביריב שבגבעה 851.

על הדרך למונדונג־ני, נראו לנו בברור לאב ומהנדסיו שקודים על מלאכתם, ונצין לעצמנו כמה הקלה התקדמות רגימנט הרגלים ה־38, של מילדרן. את הלחץ מעל המהנדסים. בינתיים, מעבר לתחום ראיתנו, היה גדוד הטנקים ה־72 מתניע כליו.

ראיתי את הגדוד ה־2 של רגימנט הרגלים ה־9 נע מהגבעה 931 ועובר דרך הדיביזיה הדרום־קוריאנית ה־8 כדי לכבוש את הגבעה 1024, ובכך לאבטח את האגף השמאלי של הדיביזיה. לאחר זאת תקף הרגימנט ה־9 וכבש בהסתערות כידונים נמרצת את הגבעה 1005. הגדוד ה־1 נע לעמדה מדרום־מערב לגבעה 1040 ובעזרת סיוע־אש כבש אותה.

הרגימנט ה־38 היה נכון לעלות על 636 ו־605. בהיות כל עמדות קר־החזית שלהם נתונות למהלומות, נחרדו הצפוניים. והתאמצו לחשב דרך לעצור את הרגלים ואת „כוח המשימה סטורמן”. בקרוב תיוסף להם עוד דאגה: הטנקים של הגדוד ה־72.

ביום רביעי, 10 באוקטובר, בלא לחצות סרט. כמנהג טכס־פתיחה, פתח הקולונל לאב את הכביש למונדונג־ני לתנועת טנקים. בהתפור הערפל, ב־0830, ניתן אות התזווה, ואנו ראינו את ה־72 יוצא לדרך. והיה מה לראות! תחילה

נעו הטנקים בזהירות יתרה, אלא שהם עברו להילוך מהיר יותר בהתחור להם כי הצפוניים הופתעו.

בעוד הגדוד שלנו ויחידות אחרות של הרגימנט ה־23 מתקינים עצמם להתקפתו הצפויה של היריב על הגבעה 851, הוספנו לפקוד־עין על תנועת הטנקים של הגדוד ה־72, בשאתם עליהם את פלוגה י״א של הרגימנט ה־38 ומחלקה של מהנדסים, מחצו הטנקים והתקדמו. המכרה הנטוש, שהוכשר והפך לנקודת־אספקה פעילה, והיה שורץ תחלופות של היריב, הופגז והוצת. הטנקים רמסו את השטח כלבה המתפרצת. עשרות אנשי יריב נהרגו.

הטנקים לא עצרו אצל המכרה. הם דהרו הלאה. הגם שלומן זה החלו הצפוניים מנחיתים על הטנקים אש ארטילריה ומרגמות. הבחנו בשטח שרחבו כ־50 מטר וארכו כ־200 מטר, שהיה נתון באש הכבדה ביותר של היריב. אחרי כן נודע לנו כי פצצת מרגמה עברה דרך אשנב אחד הטנקים המוליכים, הרגה שלושה מן הטנקאים ופצעה את שני האחרים.

ואם היה בכוחו של דבר אחר בלבד לשכנע את גדודי כי נתקדם אמנם עד לפסגת 851 — הרי היה זה מראה הטנקים הללו, הפועלים במקום שנחשב בעיני הצפוניים כמובטח בפני מעבר טנקים.

בהחשך יום 10 באוקטובר השאיר הגדוד ה־72 את פלוגה י״א ביעדים שנבקעו מראש, וחזר אל מאחורי קו־נו. בקצה השני של הקו כילה סטורמן מלאכת שבוע ימים.

אותו לילה חמקו הצפוניים מטה ומיקשו שוב בצפיפות את „כביש־האכספרס” למונדונג־ני, וב־11 בחודש הלמו בארטילריה ובמרגמות בטנקים הרצחניים. אולם הטנקים, בתמיכת הרגלים שעל הגבעות, הוסיפו להתקדם, וה־27 שיגר אחדים מן הטנקים שלו הרחק, עד כדי 6.5 ק״מ מעבר למונדונג־ני. הללו נעו ללא רגלים, אולם כל טנק נשמר על ידי טנק אחר, שנע 100 מטרים מאחוריו. הם כה הרחיקו להתקדם, שחרגו מתחום ראיתנו. אחרי־כן חזרו להושיט עזרה. מטרות מזדמנות לטנקים נצטמצמו והלכו. כאשר הוליד הקול׳ מילדרן את הרגימנט ה־38 הלאה, ושמאלה, לעבר „רכס קי־אל־סונג”, נאלצו הטנקים, מחוסר כל רמז לדרך המוליכה לשם, לחזור לעמק מונדונג־ני. אלא שהם קיימו לחץ אל היריב, וסייעו בכך לכולנו.

מעתה הוטלה האחריות להמשך ההתקדמות על הרגלים.

ביום חמישי, 12 באוקטובר, נע הרגימנט ה־38, שלשמאלנו, באיטיות אך בשיטה, מכיפת־גבעה לכיפת־גבעה, במסע התקרבות רב־תחתיתים, אל הגבעה 1200.

שלושת הגדודים של הרגימנט ה־38, והגדוד ההולנדי אשר יצא מתפקיד

עתודה והצטרף אליהם, ניצלו את אשההשמד של צותות-סיוע-האש שלהם, כדי לנוע באור היום. לצות רגיל כזה היו ששה-שמונה כלי-נשק, ובהם מרגמות, מקלעים, רובים ונשק אבטומטי אחר. אש כל קבוצה כזאת היתה מבוקרת על ידי קצין או מש"ק בעמדתה, וקצין-בקר-אש או מש"ק-בקר-אש, הנע עם היחידה התוקפת. במקומות-הצבת-הכלים, שנקבעו מראש, הוכנו מערמי תחמושת. זמן נוסף נדרש להצבת צותות סיוע-האש, אך תוספת עצמת-האש שהעניקו הללו ליחידות-המשנה המסתערות, הצדיקה את ההכנות הממושכות.

בנוע הרגימנט ה-38 קדימה חשנו כי התנגדות היריב בגורתנו מתגברת. כל היום והלילה של 12 באוקטובר נמשך הקרב מבונקר לבונקר. לא רבים היו השבויים שנפלו בידינו, אולם אחדים מהם היו סינים, והדבר שימש לנו כהוכחה כי מבצע "החדרת-הכדור" פגע בצפון-קוריאנים פגיעה קשה כל כך, שהם קראו לעזרה.

בהאר יום 13 באוקטובר ערך הגדוד הצרפתי הסתערות סופית על הגבעה 851. ב-0630 הגיע לפסגה. לאחר שלוש ימים וצשרים ותשעה לילות של קרב, נשתייך "רכס שברון-הלב" לארמיה-השמינית, והוא הוסיף להשתיך לה גם כעבור שנתיים, בבוא שביתת-הנשק.

ביום המחרת יצא הגדוד ה-1 של הרגימנט ה-38 לכבוש את הגבעה 1220. בשעה מוקדמת אחר הצהרים כבר נמצא הגדוד במרחק מאות מטרים ספורות מן הפסגה, החשכה מנעה את ההתקפה הסופית. בבוקר יום המחרת, היום האחרון של "החדרת-הכדור", עבר הגדוד ה-3 של הרגימנט ה-38 דרך הגדוד ה-1, וכבש את הפסגה.

ההרי סיכומי האבידות למבצע "החדרת-הכדור": לדיביזיה ה-2 היו 1657 נפגעים בלחימה לכיבוש "רכס שברון-הלב", היריב איבד 9547 איש. היו לה 1524 נפגעים בלחימה לכיבוש "רכס קים-איל-סונג" (הגבעה 1220); ליריב אבדו 11781 איש, אשר למעלה מ-500 מהם השמדו על ידי הטנקים של הגדוד ה-72. ירינו 229724 פגזי ארטילריה בקרב על "רכס שברון-הלב" ו-266857 בקרב על "רכס קים-איל-סונג".

הדיביזיה ה-7 באה להחליף אותנו. היריב קרא לחידוש שיחות שביתת-הנשק. אנשי דיביזיות "ראש האינדיאני" (סמלה של הדיביזיה ה-2), קרבו ראשיהם זה אל זה ללמוד לקחים מ"החדרת-הכדור". והרי אחדים מלקחים אלה, מנקודת מבטו של מג"ד.

● "כדור בשער" הוכיח, כי אפילו תהא התכנית הכללית מורכבת ביותר, יש להציגה לפני המפקדים לדרגותיהם במונחים פשוטים.

● לכל יחידה יש להקצות רק יעד אחד בכל זמן, ולאחר זאת יש להניח לה חופש פעולה לבצע את משימתה.

● מבצע "כדור בשער" הוכיח, כי מג"דים מיטיבים למלא את תפקידם כאשר אין כופים עליהם הפסקות ותיקונים תכופים בתכנית היסודית.

● כל זמן שאפשרי הדבר, יש להקצות לדיביזיה כולה, ולכל יחידה שבה, זמן מספיק להכנות. לדיביזיה ה-2 ניתנו בתחילה אותם חמשה ימים שאין ערוך-להם, ובמרוצת המבצע ידעו המפקדים שיכולים הם ליטול שהות-מה לארגון יחידות-המשנה העומדות לתקוף.

● איסורים וחרמות על התקפות הלילה יצאו מן האופנה. "החדרת-הכדור" חזר והוכיח כי ניתן לבצע בהצלחה התקפות-לילה של רגלים.

● המבצע הצביע על הצורך בפיתוח משחק-בינים מהודק ככל האפשר בין הטנקים והרגלים, ועל עצמת-המחץ הכבירה של כוח טנקים-רגלים המוכן ומתואם כהלכה.

בכל מקום בו פוצץ מכתש בדרך העולה בעמק מונדונג-ני, עקפוהו המהנדסים והעבירו את השריון דרך ערוץ הנחל.

„יותר מדי דשדו-רגלים על כיכר תרגול-הסדר“

הגנ' לויט' סאר בריאן הורוקם

גרמניה המערבית הפכה עתה למעבדה הצבאית, שבה נערכים ניסויים כדי לקבוע מהי הדמות שיש לעצב לכוחות הבריטיים הדרושים בדורנו זה, דור פצצות המימן. רבים מ„סרחי-העודף“ שנתגנבו לצבאנו במרוצת מלחמת העולם השנייה, הורחקו ובוטלו. הנטייה היא עתה ליחידות קטנות יותר, מספר כלי-הנשק המסייעים הופחת, ומעל לכל — חיילי העתיד שלנו ידרשו לנהל חי מאמץ והסתפקות-במועט. ואולם, רבים מתלוננים כי התפתחות הדור-הגרעיני שלנו מתנהלת באיטיות רבה מדי, וטענה זו נובעת מכך, שלא הונהגו עד כה כל שינויים מהפכניים.

העובדה היא כי כוחותינו בגרמניה, לאחר שינויים קטנים מסויימים, עודם מבוססים על אותו ארגון דיביזיוני, שעמד במבחן החמור של שתי מלחמות עולם, וכתוצאה מכך נראים הם במידה רבה כשם שנראו ב-1945. „מועצת הצבא“ סירבה, בתבונה, להחיש מדי את קצב השינויים, בזכרה כי קל יותר להרוס דברים מאשר לכוננם. מן ההכרח שהצבא יהיה מאורגן בהתאם לכלי-הנשק העומדים לרשותו ברגע נתון, או לפחות בהתאם לאלה שיעמדו לרשותו תוך זמן קצר. אין ספק כי תוך עשר שנים, כאשר יופיעו הרבה יותר כלי-נשק גרעיניים, יהיו כוחות צבאנו שונים מאוד מכפי שהם כיום, אולם אם תפתח מלחמה תוך תריסר החודשים הקרובים, או בקירוב לכך, יהיו כלי-הנשק האטומיים הטקטיים היחידים שימצאו בשדה המערכה — פגזים בעלי תאי-נפץ, הנורים מהתותח בן 180 מ"מ האמריקאי, ובתוספת לכך כמות מוגבלת של פצצות אטומיות שיוטלו על ידי כוחות-האוויר. ומכל מקום, הכוחות שמאחורי מסך הברזל הגיעו לשלב דומה של התפתחות גרעינית.

ואולם במלחמות, אפילו שעה שנשק גרעיני מושל בהן בכיפה, בכל זאת מנצחים או מפסידים בראש ובראשונה אנשים, ומטיל אני ספק, אם שיטת האימון הנוכחית שלנו יוצרת את טיפוס האישי-כשלעצמו, שידרש בעתיד, יודעים אנו כי נפצים גרעיניים יגרמו לפיזור גדל והולך. היחידות חייבות להיות ניידות מאוד, ומסוגלות להתרכז ולהתפזר במהירות; עליהן להיות מוכשרות לחיות חיי מאמץ והסתפקות-במועט ולהלחם במערכות שלהן בכלי-הנשק שלהן, שכן כלי-הנשק מסייעים, במימדים שראינו במלחמת העולם השנייה, לא יעמדו שוב לעולם לרשותנו.

כל הדרישות הללו מסתכמות בצורך באיש-רגלים קשית, הסומך על עצמו, שיהיה קלע ממדרגה ראשונה ומומחה בשדאות, ודבר זה אמור גם לגבי החילות האחרים. עוצבות השריון חייבות להיות מסוגלות להלחם בחזיתות רחבות מאוד, והעלמות ריכוזי הארטילריה הקורפוסיית והדיביזיונית, פירושה הוא כי אמנות-התותחנות האמיתית, כפי שהודגמה בשעתה על-ידי יחידת-המשנה של הארטילריה הרכובה שבימים עברו — תחזור ותשוב אל העולם.

היוצרים אנו חיילים המתאימים לדרישות אלה? לרוע המזל, קרוב לדאי כי התשובה לשאלה זו היא „לא“. הסיבה הראשונה לכך היא כי במרוצת שמונה השנים האחרונות היה הצבא „ממותח“ מדי ומאומן מדי. באמרי „ממותח מדי“ מתכוון אני לכך, שמפקדי היחידות, שהם אנשי-המפוזח של כל ארגון צבאי, חיים עתה חיי-כלב ממש. במשך תקופת פיקודו של מפקד יחידה, יתכן כי תקרא יחידתו לעבור ממקום למקום (או מארץ לארץ) פעמים או שלוש. בדומה לשאר הקצינים הסדירים של היחידה עוסק הוא בעבודתה האינסופית של „מכונת ייצור הנקניקים“ — היא אימון שנחוני „שירות החובה הלאומי“. ועם שהגיע חבר-אנשים אחד לדרגת יעילות מסוימת, חוזר הוא להיים אזרחיים, ועל הסגל הסדיר להתחיל הכל מחדש. די במכתב תרעומת אחד מאת חייל „שירות חובה לאומי“ אל ציר הפרלמנט של איזורו, ו„פצצה“ פוליטית תתפוצץ מעל ליחידתו האומללה; ונוסף על כל זאת שריו מפקד היחידה כל העת במחסור חמור עד מאוד בסמלים מנוסים.

היש, איפוא, מקום לתמיהה כלשהי, שמפקד היחידה נפתה לבחור בדרך הקלה שעה שמדובר באימון, ובמלים אחרות — תרגול-סדר, ושוב תרגול-סדר.

(1) „סדיר“ מכונה באנגליה קצין או חייל הנמנה על אנשי „שירות-הקבע“ — המטור.

הרבה יותר קל ללמד ת"ס ותס"ח על כיכר הקרקטין מאשר ללמד שדאות, אשר כדי לעשותה מענינת דרושים דמיון ורמה גבוהה של יכולת-הדרכה. יתר על כן, יחידה נאת-תרגול, המסוגלת למצעד נאה לפני במת ההצדעה במסדר — הכל, "יעבור עליה תמיד בשלום", מן הסתם.

והנה, הוכח שוב ושוב כי תרגול-סדר טוב הוא יסוד-מסד למשמעת ולרוח גייסות רמה. אולם תרגול-הסדר אינו אלא אמצעי להשגת תכלית; אך לעתים קרובות מדי הוא הופך כיום לתכלית בפני עצמה. כמו כן, אין לוחמים ממדרגה ראשונה חייבים להיות מרושלים, מוזהמים ובלתי-מגולחים. בדרך כלל, כאשר גייסות מהלכים מוזהמים, רוחם ירודה וכלי-הנשק שלהם אינם מטופלים כראוי. ואולם קיים הבדל גדול בין נקיון לבין ברק-צחצוח כלפי חוץ בלבד. על מנת שיוכלו חיילינו למלא את תפקידם בשדה המערכה המבודד של העתיד, מן ההכרח לתת עדיפות, "סוג א'" לאימון-שדה — לתרגילי שדאות לפרט ולכיתה הן כיום והן בלילה, במידת האפשר על יסוד תחרות, בהם נלמד את החייל לחיות חיי מאמץ והסתפקות-במועט ולדאוג בעצמו לשלומו.

אולם כדי שיזכה סוג אימון זה להצלחה, מן ההכרח להניח למפקדי היחידות לאמן בשלוה את יחידותיהם. לדבר זה נתכונתי שעה שהתלוננתי כי הצבא, בפרט בגרמניה, היה מאומן יתר על המידה. מפקדים בכירים שושעים מרץ במידה כזו, עד שמפקד היחידה ביש-המזל מואץ ללא הרף מתרגילי דיכויזה לתרגילי-קורפוס, ומהם לתרגילי-ארמיה, בזה אחר זה; כתוצאה מכך מוונח אימון הפרט והיחידה. נראה שאחד הדברים הקשים ביותר למפקד-בכיר הרי זה לעזוב-לנפשן את היחידות הכפופות למרותו. מרגע הגיעו לגרמניה, חתר הגנרל סיר ריצ'ארד גייל להפחית את מספר התמרונים גדולי-הממד, וחץ משני תרגילים המאורגנים על ידי הקורפוסים יוגבל השנה האימון אך ורק לעוצבות נמוכות יותר. דבר זה — אך לטובה הוא.

ואולם, הסימן המעודד מכל הוא שהצבא מתחיל להיות מחולק בצורה שווה יותר בין ארץ המטרופולין לחוץ-לארץ. בזמן האחרון, שירת כמעט כל הצבא הסדיר בחוץ-לארץ, וקיימות היו תזוזות מתמידות מתחנה אחת לחברתה. נוכח התמעטות התחביביותינו מעבר לים, אפשר יהיה בקרוב ליצור עתודות

(2) בעל הדברים התכון כאן לתמורה שחלה מאז מלחמה"ע ה-2 לעומת המצב שהיה נחשב לחקין לגבי הצבא הבריטי: גודר אחד בכל רגימנט רגלים דוגדודי נמצא במטרופולין, ליד בסיסה-החיילי-האמון של הרגימנט, ואילו הגדוד האחר משרת מספר שנים (לרוב 7-4) בהודו או באחת המושבות. איוון פנימי זה הופך במנין-השנים האחרון, ובין השאר השפיע הדבר לרעה על התחילות מתנדבים לצבא-הסדיר ("שירות-הקבע"). בשל החשש להמצא כמעט כל זמן השירות מחוץ לבריטניה. — המער.

ניידות בהיקף של שתי דיביזיות (ה-1 וה-3) בממלכה-המאוחדת. דבר זה יעזור במידה רבה ביותר למפקדי היחידות, הנתונים ללחץ כה קשה, שכן הוא יקנה יציבות רבה יותר ליחידות; עובדה זאת עשויה לשכנע מספר רב יותר של סמלים-בכירים שיוסיפו וישרתו בצבא — כמוכן, בתנאי שינקטו צעדים נמרצים כדי לשפר את רמת הדיוור בצבא. שבמקרים רבים מדאיבה היא מאוד. אולם לא די בעצם נוכחותם של סמלים; הן הקצינים והן הסמלים צריכים לקבל הדרכה כיצד להכין ולערוך תרגילים-קטנים מענינים וכיצד ללמד שדאות, משום שדבר זה אינו קל בשום פנים. כיום כמעט שלא ניתנת כל הדרכה מעין זו ובכתי-הספר הצבאיים. הקורס לסמלים בבית-הספר לחיל-רגלים בוטל, והמקום היחיד, כמעט, בו מלמדים בכלל שדאות הוא בית-הספר לנשק-קל בהאית, ובו מוקדשים לכך 8% מזמן האימון. אם אמנם יש ליחס רצינות לנושא לימוד זה, יש לפתוח בכל פיקוד בתי-ספר טקטיים לסמלים.

יאמרו לי, כמוכן, כי הסמלים הצריכים ללמוד בבתי-ספר כאלה חיוניים ליחידה. הריני מסרב לקבל נימוק זה. אימון-השדה הבסיסי הולך וגדל בחשיבותו מיום ליום, וחייבים אנו לתת זכות קדימה לדבר שהיוניותו קודמת. אשר לאימון בשדאות בשביל קצינים, הרי חוץ מההדרכה הניתנת ב"יחידת-האימון לפרחי-קצינים" באיטון-הול, אין המצב טוב יותר. האקדמיה הצבאית המלכותית בסאנדהרסט התרכזה עד עתה בהשכלה כללית יותר מאשר בהדרכת פרחי-הקצונה כיצד להיות קצינים, אולם הקורס בן שמונה-עשר החודשים הוארך בזמן האחרון לעשרים-וארבע חודשים. הבה נקוה כי ששת החודשים הנוספים האלה יוקדשו לאימון צבאי בסיסי, וכי יושם בהם דגש ראשון-במעלה על קלעות ושדאות.

יש לזכור בענין זה את ההשפעה המדרבנת שתהא נודעת לכך על הצבא בכללו, משום שזהו אותו סוג של דברים הקוסמים לנוער ביימינו; ככל שיקשה האימון, כן יענו לו אנשי "שירות החובה הלאומי" הצעירים. שמעתי תלונות רבות על כך שאין הצבא הופך את תקופת "שירות החובה הלאומי" במידה מספקת להרפתקה. "יותר מדי דשדוש בכיכר המסדרים" — אומרים הם. אדרבא, הנה כאן המענה.

דבר זה יוכל להביא לאותן תוצאות טובות, אם ינקטו בו באימון טרום-שירותי ביחידות הקדטים. אמנם, מחד גיסא, רוב מנהלי בתי-הספר רוצים

(3) אחד משני ביה"ס-לקצינים לקציני שירות-חובה. — המער.
(4) יחידות נערים, נוסח גנ"ע, להכשרה טרום-שירותית. בעיקרון — על יסוד מתנדב, ועל-יד בתי-הספר. — המער.

מדף הספרים

כ ל י

Harry H. Semmes: Portrait of Patton. Appleton-Century-Crofts, New-York City, \$ 6.00.

ביוגרפיה על הגנרל פאטון, אחד המצביאים הנודעים ומפקד השריון הבולט ביותר של צבא ארה"ב במלחמת העולם ה-2. המחבר, בריגדיר בדימוס, שירת תחת פיקודו של הגנרל פאטון בשתי מלחמות העולם. השליש האחרון של הספר דן במסעי המלחמה של פאטון בצרפת ובגרמניה, ומכניס אותנו אל מאחורי הקלעים של הפיקוד.

Bilanz Des Zweiten Weltkrieges: Erkenntnisse und Verpflichtungen für Zukunft. Gerhard Stalling, Oldenburg, Hamburg, 1953, 472 pp., Maps, Charts, Tables., D. M. 19.80.

בשני תריסרי המאמרים המקובצים בספר, מגותחים מהותה של מלחמת העולם ה-2, גורמיה ותוצאותיה — על ידי מומחים לדבר, אנשים אשר מלאו תפקידים ראשיים בארגון מאמץ המלחמה הגרמני, תמונה המשקפת את ניהול מבצעי יבשה, ים ואויר, ארגון האוכלוסיה האזרחית, המדע והתעשייה, כוח העבודה והחקלאות, התעמולה, המודיעין והמורל. בעיות יחסי-גזעים, תעמולה, לחמה פרטיזנית וחוק בינלאומי גדונות בהעזה ובגילוי לב. בין הכותבים מופיעים הפילדמרשלים קסלרינג וגודריאן, האדמירלים אסמאן וגודט, הגנרלים פון טילפסקירך וראמפק.

Generale Cesare Ame: Guerra Segreta in Italia. 1940-3. Gherardo Casini, Rome, 1954, XI+221 pp., 1000 lire.

תיאור תמצית של פעולות מחלקת המודיעין של הצבא האיטלקי בין השנים 43—1940, כתוב בידי הגנרל שהיה ממונה עליה. ניכר בספר נסיון להצדיק את כשלונות המודיעין האיטלקי, אבל יש בו גם עובדות המעלות את קרנו.

Gamal Abdul Nasser :: Egypt's Liberation : The Philosophy of the Revolution. Introduction by Dorothy Thompson. Public Affairs Press, Washington D. C. 1955, 119 pp., \$ 2.

קובץ של שלושה מאמרים, שכתב ראש הכת הצבאית המצרית בשביל כתבי-עת מצרי מצויר. מחמת כשרון הכתיבה הקלוש של המחבר, ומגבלותיו בהשכלה, נדון הנושא באורח מייגע ומעושה, והתוכן כולו חסר צביון. מכל האמור במאמרים נוצר הרושם שהמחבר מכיר במגבלותיו ובמגבלות חבריו לכת, ובקשיים העומדים בפניהם, אך מגוי וגמור עמו למלא את מה שהוא רואה כחובתו.

The Middle East 1955. 4th ed. Europe Publications, 1955, XIV, 425 pp. 60s.

מהדורה רביעית לספר רחבי-יריעה על מדינות המזרח-התיכון; הופיעה כשנתיים לאחר הופעת המהדורה השלישית, ובה השינויים באשר למספרים, אירועים מדיניים ושמות במרחבנו רב התמורות. הספר מכיל ידיעות בשטחים רבים ומגוונים, כולל ידיעות אשר יקשה להשיג בנקל ממקורות רגילים ומצויים. בין השאר נמסרים בו

כי תהיה לבית-ספרם יחידת קדטים, "הדורה" ונאת-תרגול, ומאידך גיסא, לעתים קרובות מאוד אין למצוא בסביבה קרקע מתאימה לאימון-שדה, ועל כן מרבית גם יחידות הקדטים לעסוק ב"דשדוש רגלים". אולם נערים נהנים מאז ומעולם דוקא מיריה וממשחקים צופיים בעלי אופי של תחרות. בעזרת מדריכים מוכשרים, ומעט כסף לשם מתן תחבורה להבאת הקדטים לשטחי אימון מתאימים, אפשר יהיה לחולל מהפכה באימון הטרומ-שירותי בקרב תלמידי בתי-הספר. ועלינו לזכור כי אלה הם הקצינים והסמלים של העתיד. ההיסטוריה חוזרת על עצמה, זהו אותו לקח עצמו אשר לימד סאָר ג'והן מור: את חיל-הרגלים הקל בשורננקליף, לפני 150 שנה בקירוב. ראש-המטה הכללי-הקיסרי, הפילדמרשל סאָר ג'והן הארדינג, אמר לא מכבר על סאָר ג'והן מור: "הוא לימד את חייליו להיות קלעים מומחים, וללחום כפרטים במסגרת יחידות למדודות-משמעת וניידות-ביותר. הוא תבע מהם להיות לוחמים מעולים ובעלי-תפיסה ולסמוך על עצמם, להיות עירניים ומהירים במחשבתם ופעולתם ממש כצעדי תרגול-הסדר שלהם".

בדיוק תכונות אלה הן הדרושות בחייל ברימינו.

- (5) גנרל בריטי נודע מסוף המאה ה-19 ותחילת ה-20, אשר סיגל לשימוש הגייסות הסדירים מקצת מטכסי קרב-הקלעים במפורז ובהחבא, אשר "לימדו" את הבריטים יריביהם האינדיאנים והצרפתים, וצייד-היער, בצפון אמריקה, והוא שהנהיג את האימון-לקרב נוסח "חיל-רגלים קל", בשרשרת מפורזת ובקליעה אינדיבידואלית. סר ג'והן מור נפל בקרב קרוזניה, בספרד, ב-1809. — המער.
- (6) סיים עתה את תפקידו, ונתמנה למושל קפריסין. — המער.
- (7) בחיל-הרגלים-הקל הבריטי קצב ההליכה מהיר יותר. — המער.

1943 — June 1944. Oxford University Press, 1954, XXIX+423, III., Charts, Index, 42s.

כיצד מצניחים צנחנים בלילה, כיצד מבצעים הסתערות רבתי מן הים בלי להשתמש בנמל, כיצד מבצעים הכנות בקנה-מידה עצום, בלי לשבור את הסודיות — אלה הן אחדות מן הבעיות הגדולות שנפתרו בהצלחה בזירת הים התיכון במלחמת העולם ה-2, ושפתרוןן הביא תועלת רבה בפלישה הגדולה לנורמנדיה. הספר עוסק בבעיות אלה ובפתרוןן, וכן מעלה לקחים בסוגיות של גייסות מוטסים ומבצעים אמפיביים, לאור העליות בחופי סיציליה, סאלרנו ואנציו.

המחבר, ריר-אדמירל מוריסון, הכיר מקרוב את דמויות-המפתח ואת השטח בהם עוסק ספרו. הוא מותח ביקורת גלויה על חילות, מצביאים, תכניות. חיל האויר, שביקר ללחום „מלחמה משל עצמו“, הוא אחד מנושאי ביקורתו. כן מעלה הוא מחשבות מעניינות בתכנון — אחת מהן היא כי מוטב היה לפלוש לסיציליה מצפון. זהו כרך תשיעי לסדרת כרכי ההסטוריה הרשמית של צי ארה"ב במלחמה ה-2.

Wolfgang Frank: Enemy Submarine. Kimber, 1954, 198 pp., 15s.

סיפור חייו ומבצעיו של גונתר פריאן, הקברניט של הצוללת הגרמנית U 47, אשר טיבעה במלחמת העולם ה-2 את אניית-המערכה הבריטית „רויאל ארק“ במעגנה. הספר כתוב בידי מי שהיה כתב מיוחד לצוללות, מטעם הממשלה הגרמנית, ומבוסס על יומניו של פריאן ועל עדות ראייה של המחבר, אשר נלווה לפריאן בפטרול בן ששה שבועות בצפון האוקיינוס האטלנטי.

Cyrus Day: The Art of Knotting and Splicing. U.S. Naval Institute, Annapolis, 232 pp., \$ 5.00.

מהדורה חדשה של ספר ידוע על קשרים קלסיים ועשרות וריציות עליהם. מלווה מאות תמונות מסבירות.

C. S. Forester: The Good Shepherd. Little Brown and Co., Boston, 1955, 310 pp., \$ 3.95. Michael Joseph Publishers, London 12/6.

הסופר הנודע פורטר, השואב את נושאו מחיי יורדי-הים במלחמה (ספרו „האניה“ ראה אור בעברית בהוצאת „מערכות“) מתאר הפעם ארבעים ושמונה שעות בחיי משחיתה אמריקנית במלחמת-העולם ה-2, כפי שהן מתקפות במחשבותיו ולעיניו של רבי-חובלה.

ר א י ר

Pavl Brickhill: The Dam Busters. Ballantine Books, New-York, 185 pp., 35s.

פרשת פיצוץ סכרי המוזהן והאדאר, על ידי טייסת-מפציצים בריטית, בהפצצת לילה מדויקת, במלחמת העולם ה-2. כן מתוארות בספר זה, אשר נמכר בבריטניה עצמה ב-650,000 טפסים, הפצצות נוספות של הטייסת — כגון טיבוע „טרפיץ“, השמדת בסיסי צוללות. לבד מזאת מסופרת בו פרשת פצצות-הענק, שנבנו במיוחד לפעולות-הריסה מעין אלה.

ספר נוסף על נושא זה, כתוב בידי מפקד הטייסת עצמו, עומד להופיע החודש במהדורה עברית, בהוצאת „מערכות“, בשם: „חוף האויב מנגד“.

פרטים על בנקים, מוסדות ביטוח ומסחר, קוי תעופה, עיתונים, מו"לים, ספריות ופרופסורים. (למכללות ולמורי קולגים הוקדש משום-מה מקום נרחב ביותר). „הטון הפוליטי“ מתון ואובייקטיבי, אף כי ישראל זוכה ליחס חביב יותר ולמקום רבי-יחסית מחברותיה (מצרים 44 עמ', ישראל 39, עיראק 26, פרס 22). תימן נדונה בשטחיות. החומר ערוך בשום-שכל, והביבליוגרפיות האזוריות נבחרו בתבונה והינן שימושיות. לעומת זאת המפות רעות ולוקות בחסר — למשל, בתיאור מסילות הברזל וצינורות-הנפט בארצות הלבנט, בעיראק ובערב הסעודית. 64 עמ' מן הספר מוקדשים ל„מי הוא מי“ במזרח התיכון.

י ב ש ה

Lieut-Colonel H. D. Chaplin: The Queens Own West Kent Regiment, 1921-1950. Michael Joseph, 1955, 510 pp., 25s.

ששה מעשרת הגדודים שקמו לרגימנט זה במלחמת-העולם ה-2 לחמו בזירות שונות — בצרפת (1939-40), במלטה (1939-43); מצרים ועיראק (1942-43) צפון-מערב אפריקה (1942-43) סיציליה (1943), איטליה (1943-45), לרוס (1943) ובורמה (1943-45). פרשיות-הקרב שלהם מלוות בתמונות רבות וב-27 מפות. לספר נספח על פעולות הגדוד ה-1 במאליה, ב-1951.

Cyril Joly: Take these Men. Constable, 1955, 365 pp., 15s.

סיפור שרקעו לחמת-שריון בצפון אפריקה במלחמת העולם ה-2, כתוב בידי חיל מקצועי ששירת בזירה הזאת. היחידה והדמויות שבסיפור הם פרי הדמיון — אולם המאורעות עצמם, הרקע והווטות מבוססים על „עובדות, ידיעה, ונסיון“. השקפות על טקטיקה ונשק בלחמת-מדבר עולות משיחות האנשים.

Essentials of Military Training. The Military Service Publishing Co., Harrisburg, Pa., 905 pp., \$ 5.00.

ספר הכולל עיקרי האימון הצבאי, בתרגול, טכס, משמעת, נימוס צבאי, נוהג, פקודות, מנהיגות, וכן עזרה ראשונה, תברואה צבאית, ארגון, נשק, קריאת מפה, שיטות הדרכה, אימון לקרב וטקטיקת יחידות קטנות. הספר מעודכן לפי ההלכות האחרונות של ביה"ס לחי"ר של צבא ארה"ב.

Col. Harold Riegelman, USAR (Ret): Caves of Biak; The Dial Press, New-York, 278 pp., maps, sketches, prefatory notes by Gen. Robert L. Eichelberger and Ambassador Hu shih. \$ 4.00.

המחבר היה במלחמת העולם הראשונה קצין כימיה לארמיה האמריקנית בצרפת. במלחמת העולם השנייה מונה למפקד יחידת הכימיה של הקורפוס-הראשון האמריקני. ספרו הוא תיאור שקול ומנתח של מבצעי הקורפוס-הראשון בגויניה החדשה, בביאק ובפיליפינים. ערך מיוחד נודע לדבריו על בעיות כימיה, ולאותו חלק בספרו, המחאר את חיטולם של ביצורי-מערות יפניים בזירת הפסיפיק, על ידי להבות, חמרי נפץ, ורחן לבן ועשן.

י ך

Samule Elliot Morison: History of Unites States Naval Operations in World War II, Vol. IX, Sicily-Salerno-Anzio, January

לצבא הגנה לישראל

שא ברכתנו הנאמנה

**עלה
והצלח**

„ נ ש ר ”
מפעלי מלמ ישראלים בע"מ
נשר - רמלה

לצבא הגנה לישראל

שא ברכתנו הנאמנה

**עלה
והצלח**

„סולליבונה”

לצבא הגנה לישראל

שא את ברכתנו הנאמנה

עלה והצלח

דב גלזר בע"מ
בית חרושת לעורות

פתח תקוה

ל. גליקמן בע"מ

ביים לחמרי בנין. אינסטלציה וכלי עבודה

תליאביב. ירושלים. חיפה.

" כנורי "

בית חרושת למקלטי רדיו

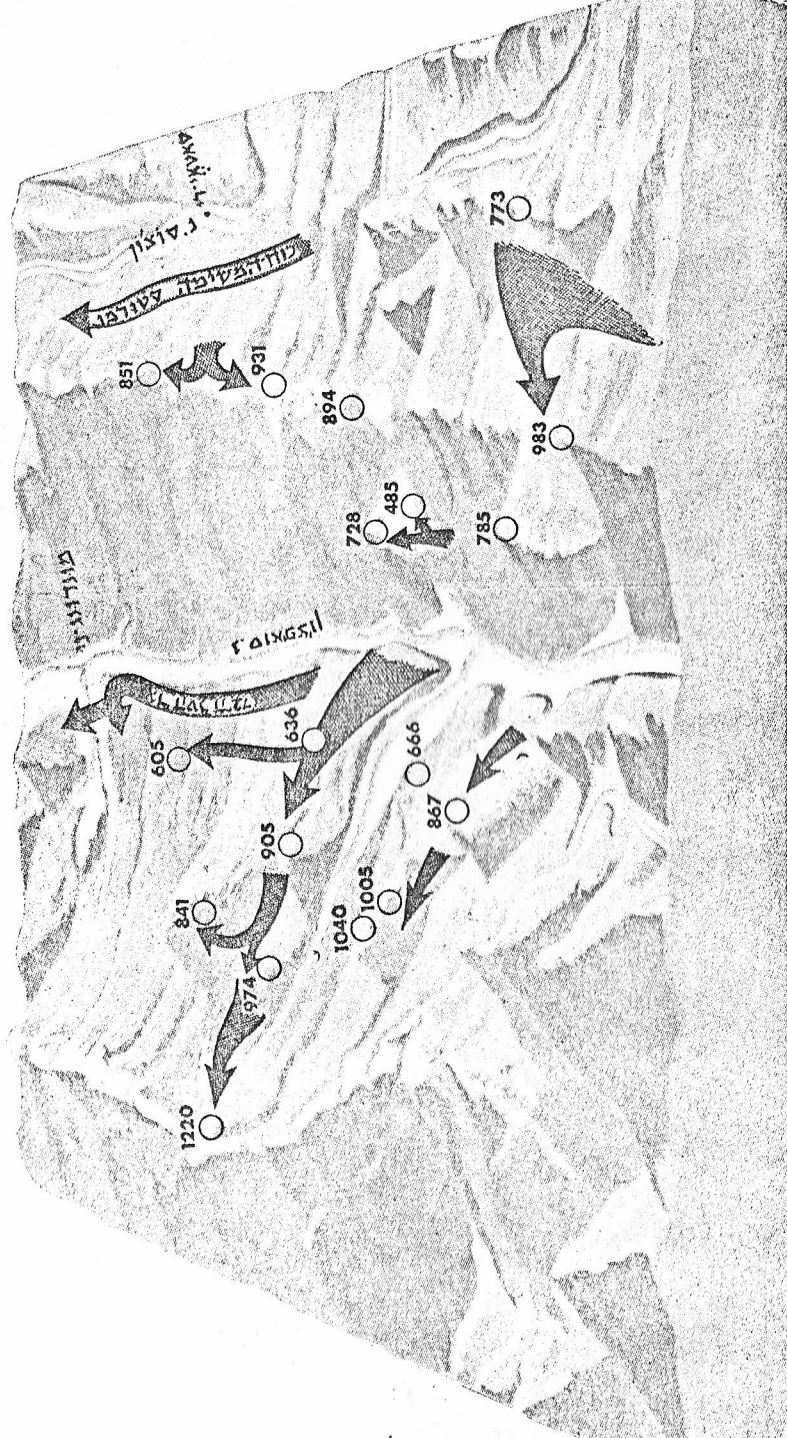
תליאביב, רח' בית אלפא פינת הגשר מל. 5445

לצבא הגנה לישראל

שא ברכתנו הנאמנה

עלה
והצלח

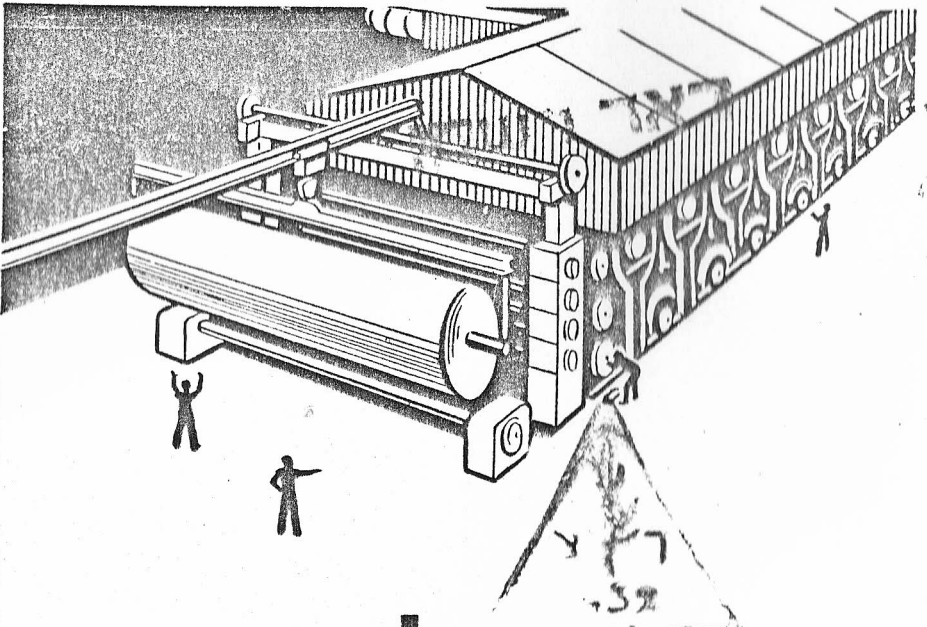
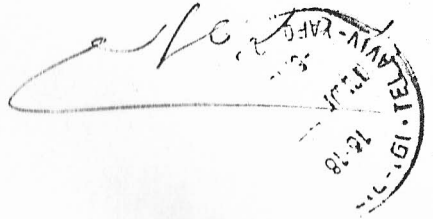
בנק הפועלים בע"מ

מבצע "החודת הכדור" (דוח פרשת הקרב בעמ' 16)

המחיר: 250 פר

נעבד

מפעלי ניר

אמריקאיים-ישראלים בע"מ